

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 896

MABEL ARMSTRONG, DE DETECTIVE.

fr. 1.50

„Steek je handen op”.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

Mabel Armstrong, de Detective.

HOOFDSTUK I.

MABEL KRIJGT EEN BERISPING.

De hoofdinspecteur van Scotland Yard, mijnheer Phileas Baxter was dien morgen in een tamelijk slecht humeur, zooals zijn oude secretaris Marholm vanuit zijn hoekje in het vrij groote werkvertrek van den chef aanstonds kon opmerken.

— Zeker slecht geslapen! bromde hij voor zich heen. Want de ochtendbladen maken het ditmaal nogal schappelijk! De heeren zijn zeker een beetje gesust, omdat onze jongens gisteren den moordenaar van den juwelier in Bondstreet hebben weten te pakken!

Het is onzeker, of de reden van mijnheer Baxter's sombere gemoedsgesteldheid inderdaad als slapeloosheid moest worden toegeschreven, maar het feit bestond, dat hij Marholm nauwelijks behoorlijk goeden morgen wenschte, en brommend voor zijn schrijftafel ging zitten, om aan zijn knevels te gaan trekken, die hij weer zoo lang mogelijk liet groeien, en die hij met de grootste zorg scheen te vertroetelen.

Hij bekeek zich zelf in het zakspiegeltje, dat hem nooit verliet, en die aanschouwing scheen hem weer een weinig op te vroolijken, ofschoon

er nog een diepe rimpel tusschen zijn wenkbrauwen bleef bestaan.

Hij wierp een vluggen blik op het stapeltje brieven, dat reeds geopend en wel en van kleine aantekeningen voorzien naast den vloielegger gereed lag, zuchtte eens, en vroeg zonder Marholm aan te zien:

— Veel belangrijks, Marholm?

— De gewone zaken, chef! De bankroover White kan ieder oogenblik gepakt worden, en die zaak van den aanslag op den premier is zoo goed als opgehelderd. Verder de gewone inbraken en diefstallen, driemaal een manslag in het East End, een bloedige vechtpartij in een kroeg aan de Theemskade — het gewone menen. Maar er is een brief bij van een zekere „Zwarte Anna”, die U wel belang zal inboezemen.

— Wie is zwarte Anna, Marholm?

— Een lid van de bende „Den Gouden Cirkel”, chef! Een pas gestichte bende!

En die vrouw schrijft mij brieven? roep Baxter in toornige verbazing uit. Zit die dan niet achter slot en grendel?

Marholm haalde de schouders op, en ant-

woordde :

— Waarom zou zij dat, chef ? Men kan haar alleen maar ten laste leggen, dat zij lid is van een verboden vereeniging, en zelfs dat nog niet eens ! Want er zijn geen bewijzen voor. En op dat lidmaatschap staat geen gevangenisstraf. Ik heb den brief bovenop gelegd.

Met een soort gegrom nam Baxter den brief van het stapeltje. Hij was op ordinair papier en met een stordige vrouwenhand en vol taalfouten geschreven.

De brief luidde aldus :

„Mijnheer de Hoofdcommissaris !

Een paar nachten terug viel er iets voor in een huis in Whitechapel, dat nogal opzien heeft gebaard, en waarbij een van uw vrouwelijke detectives, ik weet niet hoe zij heet, een groote rol heeft gespeeld. Uw eet natuurlijk best dat ze zich bij ons had ingedrongen en zich had uitgegeven voor een van ons, om onze geheimen af te luisteren. Ik zeg niet dat het geen stout stukje was, daar niet van, maar ik vind dat zij zich gemeen heeft gedragen, want zij heeft ons verraden, en een paar van de jongens zijn in jullie handen gevallen door haar schuld.

Maar dat is achter den rug, en ieder heeft zijn broodje. Misschien is het wel haar werk, en ik heb het mijne. Maar ik wil op iets anders komen. Op dien avond was er een man in dat huis, dien U wel heel goed zult kennen ? John Raffles is zijn naam, tenminste zoo wordt hij genoemd. Ik mag het misschien niet verklappen, maar wij hadden hem bijna te pakken, en dan zou hij ons nooit meer lastig gevallen zijn. Maar hij is den dans ontsnapt. En nu is het gekke, dat wij geen woord van dat alles in de bladen hebben gelezen. Hoe zit dat ? We hadden hem in hetzelfde hok gestopt met jullie Mabel Armstrong, en daar moeten de agenten — jammer genoeg een beetje te vroeg — die twee gevonden hebben. Nou zou ik wel eens willen weten, hoe dat eigenlijk in mekaar zit, dat jullie hem niet hebben vastgehouden ! Bang voor Raffles soms ? Dat zou me niks verwonderen, want hij is jullie altijd te glad afgeweest. Maar dan is het toch wel raar, dat we geen steek in de kranten gelezen hebben van dat zaakje ! En toch is het al vier dagen geleden. Mogen we nog weten wat er achter zit ?

Zwarte Anna.”

Baxter las den brief nog eens van begin tot einde door, legde hem neer, zette zijn geweldig

groote lorgnet af, met hoornen montuur en barstte uit :

— Daar begrijp ik geen tittel of jota van ! Wat bedoelt dat schepsel ? Wat is dat voor een gebeurtenis waar ze het over heeft ?

Marholm keek zijn chef een oogenblik met z'n kleine grijze muizenoochjes aan zooals men naar een wonderlijk natuurverschijnsel kijkt, en zeide toen rustig :

— Het is een zaak van vrij groot belang geweest, chef. Juffrouw Mabel heeft daar bijna het leven bij ingeschoten. U weet toch wel dat ze zelf had aangeboden, zich te vermommen als een juffrouw van de vlakke, een dievenmeid, en zodoende achter de geheimen te komen van die nieuwe bende ?

— Dat weet ik, Marholm, dat weet ik ! Geloof je dat ik gek ben ? riep Baxter ongeduldig.

— Dat zou heel oneerbiedig van mij zijn, chef ! zeide Marholm droogjes.

— Maar wat raaskalt dat mensch over Raffles ? ging Baxter verstoord verder. Als die er bij den overval van onze agenten in het dievenhol geweest was, hadden zij hem toch moeten arresteeren ?

— Dat is zeker een vreemd geval, mijnheer Baxter — maar die zaak zal wel duidelijk opgehelderd worden, als U zich de moeite wilt geven, het Miss Mabel zelf te vragen !

— Daar zeg je een waar woord, Marholm ! En als die Roode Griet — ik wil zeggen Zwarte Anna — gelijk mocht hebben, dan zal ik niet nalaten, juffrouw Armstrong zeer ernstig te onderhouden over haar plichtsverzuim ! Is ze hier op het oogenblik ?

— Een half uur geleden gekomen, chef.

Baxter drukte op het knopje aan den onderkant van zijn schrijftafelen zeide tot den binnentredenden bode :

— Ga naar de kamer voor de detectives en vraag of juffrouw Armstrong onmiddellijk hier wil komen.

De agent verwijderde zich weer, en een minunt later ongeveer ging de deur weer open, en Mabel Armstrong de detective, trad binnen.

Zij was niet veel ouder dan drie of vier en twintig jaar, en men kon zich nauwelijks voorstellen dat dit knappe, elegante meisje, eenvoudig maar smaakvol gekleed, een der schranderste en stoutmoedigste vrouwelijke detectives van geheel Scotland Yard was.

Zij had schrandere, donkere oogen, een slank figuur, en gitzwart haar, half lang geknipt.

Hier stond een der beste en meest belovende leerlingen van den grooten Sullivan, een der beste detectives, die Engeland ooit heeft gekend, en daardoor een van Raffles gevaarlijkste tegenstanders.

Het meisje moest onmiddellijk hebben gemerkt dat er iets gaande was, want zij wierp een snellen blik in de richting van het tafeltje van Marholm, die zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk optrok, en tegelijkertijd zijn smalle, magere schouders.

Baxter had zich achterover in zijn schrijfstool geworpen, keek de jonge detective strak aan, met een onvriendelijke uitdrukking in zijn oogen, en begon op strengen toon :

— Juffrouw Armstrong, ik geloof dat U mij een paar ophelderingen verschuldigd zijt. Ik zal zoo vrij zijn, U eenige oogenblikken te onderhouden over den inval van onze agenten in een geheime vergaderzaal van de pas gestichte bende van den „Gouden Cirkel !” — ergens in Whitechapel, vier nachten geleden.

Het meisje was een weinig bleeker geworden, en had de mooie lippen op elkaar geknepen, en keek haar chef recht in de oogen, zonder zich te bewegen.

Baxter ging voort :

— Ik ben de eerste geweest, juffrouw Armstrong, om te erkennen, dat U zich in deze zaak zeer schrander heeft gedragen. Het was een hoogstgevaarlijke onderneming, om U in het gezelschap van die misdadigers te dringen, en hun geheimen af te luisteren.

— Het was het eenige middel, chef, en daarom heb ik het moeten toepassen ! zeide Mabel Armstrong kalm.

— Mijnentwege — maar het blijft toch een dappere daad van U ! Intusschen — het blijkt mij, dat er nu een en ander op te helderen valt. Ik heb hier een brief van een zekere Zwarte Anna, wier vriendin gij geworden waart. Lees dien brief eens aandachtig, alvorens ik U verdere vragen zal stellen !

Hij had het meisje den brief toegestoken, en Mabel las hem zonder overhaasting. Toen zij hem uit had was zij nog een beetje bleeker geworden, en Baxter fronste de wenkbrauwen.

— Die vrouw zegt in haar brief, juffrouw Armstrong, dat John Raffles in den bewusten nacht in dat huis is geweest ! Is dat zoo ?

Het meisje aarzelde slechts een zeer kort oogenblik en antwoordde toen met gebogen hoofd en op zachten toon :

— Ja, chef — het is zoo !

— Wilt U mij eens verklaren, waaraan het is toe te schrijven, dat de politie daar niets van wist ?

— Hij redde mij het leven — het was mij onmogelijk hem te verraden !

Baxter liet een kort lachje hooren, en zei :

— Een zonderlinge verontschuldiging ! Ik verzoek U, juffrouw Armstrong, mij de zaak zoo kort mogelijk en duidelijk uiteen te zetten !

Het meisje haalde diep adem, en begon toen :

— Het is heel eenvoudig, mijnheer Baxter. U weet dat ik dien avond weer naar het dievenhol was gegaan. Niemand wantrouwde mij nog, naar ik geloofde, maar dat moet een vergissing zijn geweest, zooals nu blijkt, want Zwarte Anna had mij nog wel niet doorzien, maar zij koesterde argwaan ! Er had een soort vergadering plaats, en midden in werd de deur open geworpen en brachten een paar kerels een man binnen, dien ik zeker niet zou hebben kunnen thuisbrengen, maar die vast en zeker John Raffles moet zijn geweest, zooals later bleek. De voorzitter wilde korte metten met hem maken, en dienzelfden nacht zou hij vermoord worden. Zij sloten hem op in een klein hok van beton, gesloten met een met ijzer beslagen deur. Er zaten drie zware grendels op. Zelfs voor een man als Raffles was het onmogelijk, te ontsnappen. Mijnheer Baxter, wat zoudt U in mijn plaats gedaan hebben ?

De vraag kwam zoo onverhoeds, dat de hoofdinspecteur er geheel door overrompeld werd. Hij stotterde een weinig verward :

— Wat ik zou gedaan hebben ? Wel — wel — ik zou uit alle macht geprotesteerd hebben !

— Protesteeren tegen een bende dieven en moordenaars ? zeide Mabel spottend. Dat zou wel veel geholpen hebben ! Men had evengoed tegen een tijger kunnen protesteeren, als hij aanstalten maakt, U op te peuzelen !

— Maar er was toch politie in de buurt, die wachtte op Uw sein ?

— Ongetwijfeld. Maar het zou heel dom zijn geweest, die op dat oogenblik te gaan roepen, want Zwarte Anna liet mij niet uit het oog, en lang voor mijn mannen er waren, zou men Raffles een paar kogels door het lichaam hebben geschoten !

— Ik vraag mij af of dat wel zoo erg zou zijn geweest ! gromde mijnheer Baxter kwaad-aardig.

De jonge detective wierp hem een ver-

wonderden, verwijtenden blik toe, en zei:

— Raffles is een vijand van onze maatschappij, mijnheer Baxter, maar hij is in zijn soort een vomaakt gentlemen. Menig salonheld in rok en witte das en met veel pommade in het haar kan niet in zijn schaduw staan. Zulk een man laat men niet klakkeloos dood schieten, als men het verhinderen kan. Ik zou mij zelf dat nooit vergeven hebben. Integendeel, ik besloot, hem te bevrijden, op voorwaarde dat hij zich aan mij zou overgeven.

— Daar zal hij wel dadelijk op zijn ingegaan! zeide mijnheer Baxter met een schamper lachje.

Het jonge meisje keek hem met groote oogen koeltjes aan, en zei:

— Dat deed hij toch werkelijk, mijnheer Baxter! Zonder de minste aarzeling!

— En geloof je nu werkelijk, meisje, dat die man zijn woord zón hebben gehouden, en je als een lam gevolgd zou zijn naar Scotland Yard?

— Daar ben ik van overtuigd, chef! O, wat kent U dien man toch nog weinig! Geloof mij, zijn woord is minstens even goed als dat van een edelman. Als dat andere niet gebeurd, was dan zou hij nu achter slot en grendel zitten! Maar alles liep mis. Zwarte Anna was mij nageslopen, en juist toen ik de grendels had teruggeschoven, en zag dat Raffles zich zelf al handig van de touwen had bevrijd, waarmede de schurken hem gebonden hadden, gilde die furie het geheele huis bijeen, en ik dacht dat al alles verloren was. Maar Raffles is ongelooflijk slim. Hij hield zich dood, en men wierp ons beiden in het hok van beton, sloot en grendelde de deur opnieuw, en liet toen dat hermetisch gesloten vertrekje langzaam vol water loopen! Overigens — dat moet U bekend zijn! Ik zou jammerlijk verdronken zijn, op een vreeselijke manier zijn omgekomen, als Raffles mij niet gered had. Ik zal U een beschrijving besparen van de merkwaardige wijze, waarop hij dat deed. Als gij het weten wilt, moet gij het rapport nog maar eens nalezen. Mijn mannen kwamen juist toen wij vrij waren. Zij vroegen wie die vreemde was, die me het leven had gered. Had ik nu werkelijk moeten zeggen: die man, aan wien ik mijn leven verschuldigd ben is de langgezochte gentleman-dief, hij is John Raffles. Als ik dat gedaan had, had ik mij zelf mijn heele leven moeten haten! Ik kon niet anders doen!

— Maar daarmede heeft U ook Uw plicht

verzuimd, juffrouw Armstrong! zeide Baxter, na eenige oogenblikken te hebben nagedacht. De plicht van den politebeambte jegens de gemeenschap moet zwaarder wezen dan wat ook!

— Ook dan dankbaarheid?

— Ongetwijfeld!

— Nu, dan zal mij niets overblijven, mijnheer Baxter, dan mijn ontslag in te dienen! zeide het meisje op zachten toon, en met gebogen hoofd.

— Ho, ho — zoo ver zijn wij nog niet! riep Baxter uit. Maar gestraft moet gij worden! en Uw straf zal hierin bestaan, dat ik U opdraag, juffrouw Armstrong, ons dien Raffles zoo spoedig mogelijk in handen te leveren! Of is dat gevoel van dankbaarheid nog steeds niet uitgewerkt?

Mabel gaf niet dadelijk antwoord. Het was duidelijk dat er een zware strijd in haar binnenste werd gevoerd. Tenslotte zeide zijn moeilijk:

— Als ik eerlijk mag zijn, dan zou ik werkelijk liever gezien hebben, dat die zware taak aan een ander werd opgedragen, mijnheer Baxter! Want dat gevoel van dankbaarheid is zeker nog niet dood en ik vind het een ellendig denkbeeld, op den man te moeten jagen, die mijn leven redde. Aan den anderen kant zie ik wel in, dat dit toch wel wat heel sentimenteel zou zijn — en dat doet een ware detective niet. In ieder geval is hij onze vijand, en dat zal ik steeds voor oogen houden. Ik vind dat U mij heel toegeeflijk behandeld heeft, chef en ik neem dus de opdracht aan! U zult zeker zelf wel weten, hoe ongehoord zwaar ze is!

— Dat ontken ik niet, juffrouw Armstrong! Maar U heeft reeds vroeger bewijzen afgelegd van buitengewone schranderheid en moed. U is een waardige leerlinge van onzen grooten Sullivan. En daarom vertrouw ik U die speciale taak toe! Geloof gij dat gij Raffles nog zoudt herkennen als gij hem terug zaagt?

— Zeker — mits hij dezelfde vermomming droeg van dien avond! Maar Raffles heeft honderd gedaanten! Ik zal echter mijn best doen, dat belooft ik U. Al was het maar uit dankbaarheid, omdat gij mij niet aanstonds uit den dienst ontslagen hebt!

— Zoover zijn we nog niet, Juffrouw Armstrong! Maar laat het U een prikkel zijn, om het uiterste te doen, teneinde dien man terug te vinden! U kunt nu wel gaan!

En Mabel Armstrong ging zwijgend het vertrek uit, geslingerd tusschen verschillende gevoelens, maar vast besloten om haar plicht te doen, en mijnheer Baxter wreef zich in zijn dikke, witte handen, en vond zich zelf een groot man, omdat hij zoo voortreffelijk de snaren

van het vrouwelijk gemoed had weten te bespe-
len en er het vaste besluit aan had weten te
ontlokken, den gevaarlijken Raffles te vatten.

Dien sluwen, geduchten, onverbiddelijken
vijand der Maatschappij!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

ZWARTE ANNA BIEDT HAAR DIENSTEN AAN.

Mabel Armstrong begaf zich onmiddellijk naar haar eigen vertrekje in het sombere, reusachtige gebouw, en liep de groote zaal voorbij, waar de detectives meestal bijeen komen.

Zij wilde even alleen zijn met haar gedachten.

Zij begreep ten volle den omvang van de taak die haar zoeven was opgedragen. Reeds vroeger had men een vrouw op Raffles afgezonden, bovendien nog heel wat mooier dan zij zelf was, een ware schoonheid, zeer slim, zeker wel even moedig als zij — en het resultaat was een volslagen mislukking geweest. Raffles had het spelletje aanvaard, en schitterend gewonnen!

Zou zij nu beter slagen, waar sterkeren dan zij verloren hadden? Zij moest maar op het toeval rekenen, en haar goed geluk, meende zij. Het had volstrekt geen doel, in het wilde naar Raffles te gaan zoeken, want niemand had er eenig denkbeeld van, wie hij eigenlijk was, of waar hij zich kon ophouden. Alleen was bekend, dat hij te Londen op zijn minst vijf huizen had, waarheen hij zich in geval van nood kon begeven.

Zij dacht nog na over een plan van aanval, toen er op de deur werd geklopt, en een agent haar kwam zeggen, dat Zwarte Anna verzocht, haar te mogen spreken.

Mabel kwam met een schok van haar stoel overeind, maar zij beheerschte zich onmiddellijk, en zei rustig:

— Laat haar maar hier komen! Maar blijf een beetje in de buurt. Ik weet volstrekt niet wat zij voornemens is. Ze moet nog altijd woedend op mij zijn!

— In de kamer blijven, Miss? stelde de agent voor.

— Dat is niet nodig — ik heb mijn dienstrevolver. Als je maar op de gang in de buurt blijft, zoodat ik je desnoods kan roepen.

De agent ging heen, en een oogenblikje daarna maakte hij plaats voor een vrouw van zeker veertig jaar, maar die alles in het werk stelde, er twintig jaar jonger uit te zien, met de hulp van kunstmiddelen, die echter haar verlepte kleur en de rimpels naast haar oogen niet

konden verbergen. Haar oogen waren buitengewoon groot, en van dat ondoorgrondelijke zwart, dat zoo afstootend kan werken, — als een roufloers.

Zij was elegant gekleed, en had een sigaret tusschen de vingers. Het was duidelijk dat zij haar best deed, zich onbevangen voor te doen, maar dat gelukte haar maar half. Haar oogen waren eerst met een flits van haat naar de detective gegaan, en die was te vlug van begrip om niet in te zien, wat er in Zwarte Anna moest omgaan.

Zij maakte een uitnoodigingsgebaar naar een stoel, en zei glimlachend:

— Ga even zitten, Anna. Maak het je gemakkelijk.

De vrouw nam plaats, sloeg het eene been over het andere, en vroeg toen kortaf:

— Mag ik rooken?

— Welzeker! Geneer je niet! Je hebt daar een Dubec! Ik had het onmiddellijk geroken!

— Ja, je bent snugger genoeg, dat weten we allemaal wel! zeide Zwarte Anna schamper. Luister eens, liefje, je zult wel begrijpen, dat ik tegenover jou niet beziel ben van liefderijke gevoelens, niet waar?

— Het tegendeel zou me verbazen! antwoordde Mabel beminnelijk. Ik heb me bij jullie ingedrongen, ik heb de rol gespeeld van een vrouw van verdachte zeden, en dat alles om jullie er in te laten draaien, zooals dat bij jullie heet.

— En dat was je bijna gelukt ook! zeide Anna, en voor een oogenblik lichtten haar zwarte oogen op onheilspellende wijze. Ik heb naderhand begrepen dat het nu eenmaal je vak is — al vind ik het een smerig vak.

— Ieder zijn meug, zei de boer, antwoordde Mabel schouderophalend. Ik vind mijn vak daarentegen heel mooi. Maar dat kwam je mij natuurlijk niet vertellen, Anna. Wat is dan wel het doel van je komst?

— Dat zal ik je vertellen! Ik steek het niet onder stoelen en banken dat ik een hekel aan je heb, maar er bestaat hier op deze aarde nog iemand anders, dien ik zoo fel haat, dat jij,

daarbij vergeleken, een dikke vriendin van mij bent! Je weet natuurlijk wien ik bedoel. Ik spreek over Raffles. En laat ik je zeggen, dat ik alle reden heb om hem te haten. Dat begon al vijf jaren geleden. Toen hield hij onder de jongens huis op een vreeselijke manier. Bij tientallen wandelden ze de gevangenis in — en dat was zijn werk. Mijn eigen kerel hebben ze gehangen, — en het is, zoowaar ik leef, de eenige man geweest, van wien ik werkelijk gehouden heb! En dat was ook een gevolg van zijn bemoeizucht. Daarna is het steeds erger geworden. Ik heb hem meegemaakt in Chicago, drie jaar geleden, en ophet nippertje hadden wij hem toen te grazen genomen — maar hij ontsprong den dans weer. O, ik verzeker je dat hij mij onmiddellijk herkend heeft, al heeft hij het niet laten merken. Je zou hem wel graag willen pakken, is het niet, liefje?

— Dat zou ik! antwoordde Mabel langzaam, en zonder de vrouw in de fonkelende, gitzwarte oogen te zien. Maar ik geloof niet dat de kans heel groot is.

— Integendeel, die is nooit zoo groot geweest, zeide Zwarte Anna bedaard, de asch van haar sigaret tippend. Ik geloof dat ik je wel kan zeggen waar hij is!

Mabel werd een beetje bleeker, van opwinding en verrassing, maar ze was wantrouwend ook, en nu keek zij de vrouw scherp aan, toen zij vroeg:

— Waarom kom je mij dat zeggen? Ik dacht dat jullie van de bende niets liever zou willen dan hem weer in je macht krijgen, en hem te dooden!

Anna haalde de schouders op en zei:

— Als we dat maar konden! Maar de chef is dood, en alle anderen zijn nog beginnelingen. De bende bestaat nog geen drie maanden. Best mogelijk dat ze uiteengaet. Maar — jij zelf?

— O neen, dat is niets voor mij! Hem opwachten met een browning, op een donkere straathoek? merci! Ten eerste weet je nooit, of je niet in zijn persoon vergist, en ten tweede heb ik nog geen lust om naar Tyburn te gaan! Misschien wel voor mijn heele verdere leven. Dat moeten jullie van de politie maar opknappen die ook over veel meer middelen kunt beschikken.

— Waar is hij? vroeg Mabel na een oogenblik stilte.

— Versta mij niet verkeerd — ik zei dat ik geloofde te weten waar hij was!

— Hoe heb je dat dan ontdekt?

— Dat zal ik je zeggen! Je weet natuurlijk

beter dan wie ook, dat ik een hondje had, zoo'n heel kleintje, dat ik bijna overal meesleepte.

— Jawel, Topsy — een aardige rakker — zoo'n ruigharige pinscher.

— Juist! Nu, die was er dien avond ook, en of het beest wist wat er gaande was — hij scheen dadelijk een hekel te hebben aan Raffles, en hij ging hem besnuffelen. Dat duurde maar even en ik weet zeker dat hij het niet eens gemerkt heeft. Gister avond stapte ik met hem van een bus, in de buurt van de Victoriastreet. Een groepje heeren liepen langzaam voor mij uit. En Tipsey dadelijk er op af, die even aan een van de heeren snuffelt, en terug komt loopen. Ik sta stil, want ik ken den hond, als mijn zak, en ik weet onmiddellijk dat hij iemand herkend heeft. De heeren nemen afscheid van elkaar, en een gaat alleen verder, en loopt de Victoria-Street af. Topsy achter hem aan, die hem blijft volgen op een meter afstand. Hij slaat een hoek om, ik loop wat ik loopen kan, maar er is niets meer van hem te zien. Maar Topsy staat voor een lage tuindeur, in een zijstraat net zoo levendig als een kerkhof, en staat daar nijdig te grommen en met zijn voorpootjes aan het hout te krabben. Ik neem hem dadelijk op, maar ik heb moeite om hem vast te houden, zoo woedend is hij. Zijn oogen glommen letterlijk als kolen vuur. Instinct, als je het mij vraagt.

— En waarom geloof je, dat die heer Raffles is geweest?

— Omdat hij zijn figuur had, maar dat was niet eens noodig geweest! Ik weet zeker dat hij het was omdat Topsy hem er onmiddellijk uitpikte. De hond is juist een allemansvriend, maar hij moet in Raffles een vijand van mij herkend hebben!

— Hoe laat was het?

— Een uur of elf.

— Hoe heet die zijstraat?

— Crabtree Street, Er is een kleine tuin achter het huis.

— Ben je daar nog gebleven, om je nader te overtuigen?

— Nog een vol uur, tot ik mijn beenen niet meer voelde, en toen ben ik weggegaan, en in de Victoria Street had ik mij zelf wel voor mijn kop kunnen slaan, want toen zag ik dat daar ook een uitgang was, wat een kind ook wel had kunnen begrijpen! Nu, ik hoop dat je iets aan mijn tip hebt!

— Ik ga er stellig werk van maken! riep Mabel uit, wier oogen waren gaan schitteren.

— Ik merk dat jij ook niet dol op hem bent! zeide Zwarte Anna droog.

— Ik moet mijn plicht doen! zeide Mabel koeltjes. En als we hem vangen, als gevolg van jouw mededeeling, Anna, dan krijg je stellig een deel van den prijs, die op zijn aanhouding is gesteld!

— Ik heb jullie centen niet nodig, zeide de vrouw ruw, terwijl zij opstond, en haar half opgerookte sigaret in de koperen aschbak wierp. Het is me ruim voldoende, als jullie hem pakken, en hem voor zijn heele leven opsluiten — dat zal mijnwraak zijn. Het liefst zou ik hem met mijn eigen handen wurgen — maar dat gaat niet. Jammer! Ik heb geen geduld om te wachten, tot wij hem weer eens in onze macht krijgen. Zonder aanvoerder zijn de jongens geen cent waard. Nou, ik smeer 'm maar. En doe het voorzichtig aan, want die duivel is zoo pienter als een vos, en je hebt 'm nog niet!

Een familiäre hoofdknik en zwarte Anna wandelde het vertrek uit.

Niet zoodra was de deur achter haar gesloten of Mabel ging voor de groote wandkaart van Londen staan, die bijna een geheelen muur besloeg, en waarop zelfs de kleinste sloppen van de reusachtige wereldstad voorkwamen. Zij had de Victoriastreet spoedig gevonden, en ook de Crabtree Street, de stille zijstraat waarvan Anna gesproken had.

Volgens de kaart lag het hoekhuis aan een soort van lang uitgerekt plein, niet veel meer dan een verbreding van de Victoria Street.

En onmiddellijk begon zij aan haar onderzoek.

Binnen een kwartier stond zij in verbinding met de agenten die in die wijk geregeld straatdienst deden.

En van hen vernam zij het volgende:

Het huis in kwestie was het eigendom van een heer, die ergens in Engelsch-Indië moest leven, maar niemand scheen te weten waar. De verdiepingen werden bewoond door eenvoudige lieden, die hun huur betaalden aan een zaakwaarnemer. Men vond dien man spoedig, en hij verklaarde, de huurpenningen geregeld iedere drie maanden op te zenden aan een bank in Bombay. Men stelde zich in verbinding met die bank, telegraphisch natuurlijk, maar die weigerde verdere inlichtingen zich beroepend op het bankgeheim. Scotland drong krachtig aan, en ten slotte seinde de directeur, dat de huur in geen jaren was opgevraagd, en dat het geld moest bewaard worden voor een zekeren graaf Palmhurst, die waarschijnlijk zeer rijk was, en geen haast had om het op te vragen.

Die graaf Palmhurst echter bleek onvindbaar.

Dit alles was tamelijk geheimzinnig, maar het bracht, ofschoon het onderzoek nu reeds eenige tientallen ponden sterling had gekost, Mabel Armstrong geen stap verder.

De verdieping gelijkvloers stond bijna steeds leeg. Nu en dan werd zij voor eenige dagen bewoond door een ontdekkingsreiziger, Brown geheeten, die zijn boodschappen in de buurt zelf deed, en bij wien men nooit een bediende had gezien. Trouwens zag men hem zelf ook zoo goed als in het geheel niet. De gordijnen gingen wel eens op, en als zij weer naar waren, kon men daaruit afleiden, dat mijnheer Brown weer op tijgers, zeldzame vlinders of delfstoffen was gaan jagen.

Het was een uur of vier in den middag, toen Mabel dit alles wist. En het moet erkend worden, dat het tamelijk verdacht klonk — die benedenverdieping goed gemeubeld, waar toch zoo goed als nooit iemand kwam, die onvindbare graaf Palmhurst, die zonderlinge omweg van de huurpenningen, en die traagheid om ze te innen!

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat gedurende dien geheelen tijd van nasporingen het verdachte hoekhuis nauwkeurig maar onopvallend in het oog werd gehouden.

Niet alleen de jalouzieën maar ook de luiken voor alle ramen gelijkvloers waren gesloten. Ook dit was zeker zonderling, want het stond wel vast, dat er den avond te voren om elf uur iemand in het huis was binnen gegaan door de zijdeur in de schutting aan de Crabtree Street.

Er kwamen wel bewoners van de verdiepingen, of zij gingen, maar zij waren bij de bureu en bij de politie reeds eenige jaren wel bekend, en er was geen sprake van, dat een hunner identiek kon zijn met den grooten avonturier! Het was echter wel opvallend, dat alle verdiepingen bereikt moesten worden door een afzonderlijke huisdeur, en langs een afzonderlijke trap.

Om zes uur in den middag had Mabel een kleine conferentie met twee van haar bekwaamste en slimste collega's, in hetzelfde vertrek, waar zij de mededeelingen van Zwarte Anna in ontvangst had genomen.

De namen van deze beide detectives, die nog dezer dagen een groot rol hebben vervuld bij het onderzoek inzake zekere knoeierijen onder hooggeplaatste politiemannen, luiden James Maryland en Theodore Holloway, beter bekend als Jim en Ted.

Zij waren de trouwe helpers van Mabel, en

het liefst werkte zij ook samen met die krachtige stoutmoedige en handige kerels, altijd betrouwbaar, geduldig als katten, vasthoudend als bulhonden, en die alleen maar hun plicht kenden.

Dat waren er twee, die zich zeker niet zouden laten weerhouden om dien plicht te doen door zulke sentimenteële gevoelens als dankbaarheid en soortelijke roerselen des gemoeds.

De eerste vraag, die Mabel stelde was:

— Gelooven jullie dat het mogelijk is — dat Raffles daar werkelijk een pied à terre heeft?

Jim knikte langzaam en nadrukkelijk, en zei:

— Dat kan heel goed! Het is niet van mijn tijd, want ik was toen nog in Manchester, maar ik heb mij laten vertellen, dat zoowat drie jaren terug sterke verdenking tegen datzelfde huis heeft bestaan. Er werd toen zelfs het begin gevonden van een tunnel, maar Raffles — of wie het dan geweest mag zijn — had die door een kunstmatige instorting verstopt, toen hij eens werd nagezeten, en de politie heeft de rest dichtgesmeten. Toen hebben ze nog een vol jaar het huis in het oog gehouden — maar er gebeurde niets.

Mabel dacht een oogenblik ingespannen na, en zei toen, met een ruk van het mooie hoofdje:

— Dat huis moet van dit oogenblik af aan en vooral zonder onderbreking bespionneerd worden! Natuurlijk niet door agenten in uniform, maar door de slimste rechercheurs, goed vermomd, die we maar bij het corps hebben. Dag en nacht, hebben jullie mij verstaan? En dan letten op de deur van het huis, en de deur in de zijstraat. De andere deur doe ter niets toe, want die is alleen bestemd voor de bovenburen. Zoodra er iets is, moet ik bericht hebben, waar ik mij ook bevind, al zou het op een hofbal zijn!

— Veronderstel dat iemand hem uit zijn huis ziet komen? opperde Jim.

— Dan natuurlijk heel voorzichtig volgen, en zien waar hij blijft! Vergeet niet dat dit huis maar een schuilplaats van hem is, en dat hij misschien op een heel andere plek woont, onderwie weet welken bekenden naam! Als wij dat maar eenmaal nauwkeurig wisten, dan was de helft van het werk gedaan!

— Niet dadelijk arresteeren?

— Vooral niet! Dat zou veel kunnen bederven. De hoofdzak is dat wij eerst zijn verblijfplaats weten. En wat helpt ons een arrestatie van Raffles als wij hem niet op heeterdaad kunnen betrappen. Het laatste misdrijf waarvan wij met een schijn van zekerheid kunnen aannemen, dat Raffles er de hand in gehad heeft dateert van ruim vier jaren geleden!

— Maar daarna zijn er heel wat dingen gebeurd, waarvan we kunnen vermoeden, eveneens met zekerheid, dat hij ze gedaan heeft! riep Ted woedend nit. En op verdenking mag je een man gelukkig ook nog wel arresteeren!

— Laten wij niets overhaast doen, jongens! meende Mabel. Hebben wij hem eenmaal ik bedoel, is zijn spoor gevonden, dan behoeven we dat slechts te volgen. Het zal jullie dus wel duidelijk zijn, dat er daarginds in de Victoria Street altijd een snelle auto en ook een motorrijwiel bij de hand moeten zijn.

— Nu, ik hoop er het beste van, zeide Jim met een zucht. Ik vertrouw die Anna eigenlijk voor geen duit.

— Maar ditmaal heeft ze de waarheid gesproken, Jim, dat gevoel ik, zeide Mabel ernstig. Als een vrouw zich door wraakgevoelens laat leiden, dan slaat zij altijd den rechten weg in! Dan liegt zij niet! En nu kunnen jullie wel weer weggaan, want ik zelf heb ook veel te doen.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

LADY BUXTON EN HAAR HALSSNOER.

Men heeft Scotland Yard in den laatsten tijd wel eens heftige verwijten gedaan, maar die waren hoofdzakelijk gericht tegen bepaalde personen, hooge en lage, die zich hadden laten omkopen door rijke spelhuishouders, en dranksmokkelaars.

Over het algemeen genomen echter is het Londensche politiecorps niet alleen zeer betrouwbaar, maar het telt ook zeer veel buitengewoon ontwikkelde, slimme en geduldige mannen.

En geduld was in deze onderneming van Mabel Armstrong het eerst noodige!

Dag in dag uit, nacht voor nacht bewaakten een zestal van de slimste speurders het verdachte huis in de Victoria Street, zonder zich ooit bloot te geven in de gedaante van straatreinigers, huisschilders, venters, zonder dat het eenig resultaat opleverde.

Maar hoe schitterend zou op den achtsten dag dat onuitputtelijk geduld beloond worden!

Het was omstreeks negen uur in den avond en reeds langen tijd volkomen duister, toen een der spionnen, die een paar huizen verder op een stoep zat, vermomd als zwerver, de deur van het verdachte huis langzaam zag open gaan, en een goed gekleed heer te voorschijn zag treden die een oogenblik scherp rond keek, toen vlug de deur achter zich dicht trok, en met eenige haast de Victoria Street begon af te loopen.

In de rechterhand droeg hij een vrij lang, langwerpig voorwerp, waarin de spion aanstonds bij het licht van een lantaarn een vioolkist herkende.

Het spreekt vanzelf dat de man geen seconde verloren liet gaan.

Hij begon den heer met de vioolkist van zoo nabij mogelijk te volgen en daarbij kwam hij langs een garage, tegen welker deurpost een man geleund stond, die blijkbaar niets om handen had, maar die onmiddellijk in actie kwam, zoodra de gewaande zwerver hem een stevigen stoot tusschen de ribben had gegeven.

Binnen een tijdsverloop van vijf seconden zat de luierende kerel achter het stuur van een

kleine, onopvallende maar blijkbaar zeer snelle auto, en op zijn beurt begon dit voertuig den man van de stoep van nabij te volgen.

Op den eersten den besten straathoek bleek het voordeel van deze strategie.

Want de heer met de vioolkist wenkte een voorbijrijdende taxi, en mompelde tot den chauffeur een adres, dat de zwerver met den besten wil van de wereld niet kon verstaan.

Maar hij had nu een auto tot zijn beschikking, en hij wipte onmiddellijk naast den bestuurder, die de gewone uniform droeg van taxi chauffeur.

Toen begon er een rit, die ruim twintig minuten duurde, om te eindigen voor een zeer fraai, ouderwetsch heerenhuis in Euston Road, een der breedste en deftigste straten van Westelijk Londen.

De chauffeur en de zwerver keken elkander een oogenblik met de grootste verbazing aan, toen zij bemerkten dat de rijzige heer uit de taxi stapte, den chauffeur betaalde en wegzond, de stoep van het fraaie huis betrad en aanschelde.

— Zou de schavuit daar wonen? vroeg de chauffeur fluisterend, ofschoon zijn auto wel vijftig meter verder stil stond.

— Malligheid! knorde de zwerver. Geloof je dat Raffies dan aanbelt. Neen, het is weer een of andere truc van hem! Juffrouw Armstrong moet onmiddellijk gewaarschuwd worden.

— Hier is een telefooncél — dat treft mooi!

En de heer met de viool was nog niet binnen, ontvangen door een livreibediende of een der detectives was reeds van zijn plaats gesprongen, en had haastig verbinding gezocht met Mabel Armstrong van wie men van uur tot uur precies wist, waar zij zich zou bevinden.

Op dien avond bezocht zij een zieke zuster in een hospitaal ver in het Noorden, dat zij juist op het punt stond te verlaten, toen de opwindende telegrafische oproep haar bereikte.

Het zou dus wel minstens een half uur duren, en misschien nog wel langer voor zij ter plaatse kon zijn, maar de twee spionnen kregen haastig

hun instructies, en begonnen volgens de regelen der kunst het net te spannen, waarin de langgezochte, stoutmoedige avonturier, eindelijk en ten laatste zich zelf zou laten vangen.

Want het was onzinnig dat Raffles zulk een prachtig huis zou binnen gaan, nog wel met een viool gewapend, die hij zeker wel minder goed zou hanteeren, dan zijn loopers, zooals een der detectives schamper opmerkte om er inderdaad alleen maar wat te komen spelen!

In een ommezien had een der beide mannen van een agent die in deze wijk dienst deed de noodige inlichtingen gekregen.

Het prachtige heerenhuis behoorde toe aan Lady Buxton, de weduwe van een Hoogerhuislid, zeer rijk, ongeveer zestig jaar, maar nog zeer gevoelig voor de schichten van het speelsche minnegodje, en daarenboven een groot kunstbeschermer — ofschoon booze tongen beeerden, dat zij van de kunst maar heel weinig verstand had, en het meer op de kunstenaars had voorzien.

Zij bewoonde dat groote huis met niet minder dan zeven bedienden, een van haar dochters, die ongehuwd was gebleven, en haar broeder, een gepensionneerd generaal, graaf Eric Seymour, een brommerig heerschap, en die alleen maar wist te spreken over zijn vroegere oorlogen, in de Boeren Republiek, in Egypte, in Engelsch-Indië en het laatst in Europa, waar de vreeselijkste volkerenslacht woedde, die de wereld ooit gekend heeft!

En gewapend met die inlichtingen en hun instructies zetten de twee speurhonden der politie zich onmiddellijk aan het werk.

Intusschen had de huisknecht den bezoeker, die blijkbaar verwacht werd, naar zijn kaartje gevraagd, en deze gaf het hem glimlachend.

Het was een fijn geglaceerd kaartje, en met keurige lettertjes stond er op gedrukt:

„Armand Lafontaine.”

De heer Lafontaine gaf zijn overgoed af, en vertoonde zich nu in het licht van de vestibule als een zeer knap man van een jaar of dertig met groote, grijze oogen onder een hoog voorhoofd, en golvend, zwart haar.

Precies zoo zooals je je een Fransche violist zou voorstellen, vond de bediende, die hem voorging, de monumentale trap op, naar de eerste verdieping, waar zich het groote vertrek bevond, dat in het huis algemeen bekend was als „De muziekzaal”.

In dit zeer groote vertrek bevonden zich op dien merkwaardigen avond ongeveer vijftig gasten, voor de grootste helft uit dames be-

staande, die allen nieuwsgierig naar de deur keken, toen Armand Lafontaine daar glimlachend binnen trad, terwijl de bediende de vioolkist achter hem aandroeg, om die daarnaast in de buurt van den prachtigen Bechsteinvleugel te gaan neerzetten.

De gastvrouw kwam haastig aanloopen, met haar liefsten glimlach om de geverfde lippen, en volgens haar gewoonte bij zulke gelegenheden zoodanig met juweelen omhangen, dat het den toeschouwer schier pijn deed aan de oogen.

Lady Buxton was uiterst mager, hoekig, en dor, en om haar schralen hals droeg zij om te beginnen een dubbel snoer van paarden, hetwelk door kennissen op een waarde van zeventig duizend pond sterling werd geschat. In geheel Londen bevonden zich op dat tijdstip nog maar twaalf andere vrouwen, — en daaronder waren de Koningin en prinses Mary! — die konden bogen op het bezit van een paarden collier van dezelfde waarde.

Haar polzen droegen breede armbanden, samengesteld uit kleine diamanten, afgewisseld met gouden schakels, haar ooren droegen peervormige, zeer groote paarden, die ieder een fortuin moesten vertegenwoordigen, haar vingers gingen bijna schuil onder de ringen, en ten overvloede droeg zij in het ros geverfde haar een kleine diadeem, samengesteld uit diamanten en robijnen van zuiver water.

En de ingewijden hadden U kunnen zeggen, dat dit nog lang niet alles was wat Lady Buxton aan juweelen bezat.

Zij liet een kirrend geluidje hooren, en haar nog mooie glanzende oogen straalden, toen zij den knappen, Franschen kunstenaar de hand toestak met de woorden:

— U is eigenlijk te laat, mon cher! Wij hebben met zooveel ongeduld op U gewacht! Vrienden, dit is mijnheer Armand Lafontaine, van wien ik jullie verteld heb, en die mij beloofd heeft, van avond voor ons te spelen!

Zij verzweeg, dat de Franschman haar een paar dagen tevoren had bezocht, haar had gezegd dat hij van haar had gehoord, en haar om steun en bescherming had verzocht.

En Lady Buxton, in haar ijdele zelfverheerlijking en haar dwazen waan, had die hulp dadelijk toegezegd, dol blij, dat zij als beschermster kon optreden, van een nog onontdekt genie — dat er bovendien drommels knap uitzag, en haar had aangezien met oogen, die haar een oogenblik in den zevenden hemel hadden doen vertoeven.

De dwaze vrouw had alles beloofd wat mijn

heer Armand Lafontaine maar verlangde, en hem uitgenoodigd om te komen spelen op een intiem soirée, dat zij eenige dagen later zou geven.

Intiem — dat was voor Lady Buxton een gezelschap van vijftig personen.

De knappe Franschman werd al heel spoedig omringd door het schoone geslacht, terwijl de heeren, het moet erkend worden, hem tamelijk wel links lieten liggen. De meesten hunner waren van adel of bekleedden hooge betrekkingen — en dan kan men zich toch bezwaarlijk bemoeien met iemand, zoo minderwaardig als een kunstenaar.

De meesten bleven dan ook rustig zitten, toen de artist een soort van rondgang maakte.

Wat drommel, de man zou voor dezen avond wel betaald worden en dat was voldoende!

Na een kwartier keerde de rust een weinig terug, en Lafontaine zou voor het eerste maal spelen.

Hij had zijn viool uit de kist genomen, een zeer ouderwetsch, vierkant, met leder overtrokken meubel, en praatte zacht toen met de dochter van de gastvrouw, een bloedarm, mager meisje, dat hem zou accompaneeren, en dat telkens allerverschrikkelijkst bloosde, zoodra hij maar het woord tot haar richtte, en men zette zich tot luisteren.

De brommerige generaal echter, graaf Eric, had in allerijl een soort van speurtocht op touw gezet, en verzamelde al heel spoedig een drietal overtuigingsgenooten om zich heen, die hem zouden vergezellen naar het aangrenzende speelzaaltje, om er een partijtje bridge te spelen.

— En de deuren zijn gelukkig dik! bromde hij, met een schuinschen blik van onder zijn dikke wenkbrauwen naar den Franschen kunstenaar, die bezig was zijn instrument te stemmen. De nieuwste aanwinst van mijn zuster! Ik wil mijn hoofd opeten, als ik iets van haar fratsen begijp. Maar zij is oud en wijs genoeg om te weten wat zij doet. Als er maar geen ongelukken van komen! Hoe is het, mijnheer Maycroft, gaat gij niet mee, of blijft gij hier zitten, om die Franschman met zijn pommadehoofd op zijn jammerhout te hooren strijken?

De aangesprokene, een deftig heer van een jaar of zestig, met een gouden bril op, en witte bakkebaarden, antwoordde glimlachend:

— Dat zou niet erg beleefd zijn, mijn waarde graaf! Ik ben hier voor het eerst in het huis van Uw zuster — en daarenboven ga ik helaas door voor een muziekkenner! Juist daarom heeft

mevrouw, uw zuster mij de eer aangedaan mij uit te noodigen!

— U schrijft immers in een blad? vroeg de generaal, met een uitdrukking op zijn gezicht, alsof dit eigenlijk een zaak was, waarvoor men niet openlijk kon uitkomen.

— Nu en dan! antwoordde Maycroft, met dienzelfden glimlach om zijn dunne lippen. Maar alleen als er wat te schrijven valt!

— Nu, ik geloof, dat hij begint! De kerel kijkt al rond als Hannibal, voor hij de Alpen ging overtrekken! Ik doe iets wat ik nog nooit heb gedaan — ik poets de plaat!

En gevolgd door drie andere heeren verliet hij de muziekzaal met een haast, die hem een blik van scherpe afkeuring van zijn zuster berokkende.

Hij bekommerde zich daar echter volstrekt niet om, maar sloot de tusschendeur met een nadrukkelijkheid, die bewees dat zijn oud krijgershart niet toegankelijk was voor de bekoringen der meest verheven Muze.

De luisterenden hadden zich in een grooten kring rondom de vleugelpiano geschaard, die op een soort verhooging stond.

De heeren hielden zich bescheiden een weinig achteraf.

En daar klonken de eerste tonen van de oude, vrij afgezaagde sonate van Vieuxtemps.

Lady Buxton zat heel vooraan, en luisterde met verheerlijkte blikken naar het spel van den Franschman. Nu en dan kneep zij de oogen dicht, als een poes die in het zonnetje zit.

Zij vond dat die knappe Franschman met zijn slanke gestalte, die het Engelsch zeer goed maar met een grappig, alleraardigst accent sprak, prachtig viool speelde.

En zij nam zich voor om hem vooruit te helpen, dien man met zijn doordringende, grijze oogen en zijn golvende, glanzende haren.

Er barstte een luid applaus los, toen de laatste tonen geklonken hadden.

De kunstenaar dankte met een buiging, blijkbaar zeer gestreeld, en ging zijn instrument in de kist leggen, die hij echter niet sloot.

Want aanstonds zou er nog meer komen.

Maar er kwam volstrekt niet meer, dien avond — tenminste geen vioolmuziek.

Want juist toen Lafontaine stond te praten met de gastvrouw, een weinig afgezonderd van de anderen, kwam er een bediende binnen, die even zoekend rondzag, toen bescheiden toeging op zijn meesteres, en op een meter afstand bleef staan, totdat zij hem opmerkte en vroeg wat hij wilde.

Er was niemand die verstaan kon wat de man zeide, en wat het antwoord was, maar sommigen meenden op te merken dat Armand Lafontaine een snel onderdrukte beweging van schrik maakte, en een ietsje bleeker werd.

Het volgende oogenblik schreed het drietal echter de deur uit, en tamelijk verbaasd staakten de gasten voor een oogenblik hun gesprekken en keken naar de gesloten deur.

Mijnheer Maycroft was opgestaan, en slenterde, vergezeld door een jonge man met wien hij blijkbaar had kennis gemaakt naar de kleine tafel, waarop de kist met de viool stond.

Hij nam het instrument uit zijn bed van fluweel, en beschouwde het met de blikken van een kenner. Hij keek door de f-gaten, om te zien of hij den naam van den maker op het onderblad kon ontwaren, en bekeek toen de fraaie kist, zeer oud, rondom met koperen spijkertjes beslagen, en die zeker niet voor het instrument gemaakt was, want dit paste er niet volkomen in, en moest met schijfjes kurk op maat gesneden, tegen heen en weer schokken en beschadiging gevrijwaard worden.

Tijdens dit onderzoek gingen de wenkbrauwen van den bejaarden muzikkenner een heel eind de hoogte in, en toen scheen hij diep ergens over na te denken.

Hij glimlachte voor zich heen, floot zachtjes een paar maten uit de zoeven gehoorde sonate en begon toen nogmaals de viool en de kist vol bewondering te bekijken.

Intusschen begon men zich onder de gasten eenigszins verbaasd af te vragen, wat het langdurig wegblijven van mijnheer Lafontaine en zijn gastvrouw te beduiden had.

De generaal verscheen op den drempel van de tusschendeur, en vroeg aan zijn nicht, luid genoeg om door de helft van de aanwezigen verstaan te worden:

— Waar is monsieur Strijkmans gebleven? Heeft hij er al genoeg van z'n zagen?"

— Maar Oom, hoe kunt U toch zoo spreken! zeide het meisje klagend, met een diep verwijt in haar fletse oogen. Vindt U dan niet dat hij prachtig speelt?

— Ik kan het niet beoordeelen. Ik heb er gelukkig geen noot van gehoord! antwoordde de oude ijzervreter barsch. Is hij weg?

— Neen, ik geloof dat hij even is weggeroepen. Moeder is meegegaan. Ik begrijp zelf niet goed wat er gaande is.

Plotseling ging de deur naar de gang open, en Lady Buxton kwam binnen, bijna over haar eigen voeten struikelend, zeer bleek, en in de hoogste mate opgewonden.

Zij zocht dadelijk met haar blikken haar dochter, en stormde op haar toe, met een bleek gelaat.

Misschien dacht Lady Buxton dat zij fluissterde, maar zij was overal, in de geheele muziekzaal te hooren, toen ze er met moeite uitbracht:

— O, lieve kind, het is niet om te gelooven — wat me daar is overkomen — wie denk je wel dat de violist was?

— Maar moeder — wat ben je vreeselijk opgewonden! zeide het meisje verschrikt. Het was immers Armand Lafontaine?

— Ja, dat hebben wij allemaal gedacht! Maar inderdaad was het John Raffles, die verschrikkelijke man, en zoo juist is hij door de politie meegenomen!

Er ging onder de aanwezigen een schreeuw van verbazing en schrik op, maar de generaal bleef volmaakt kalm, en haalde de schouders op, terwijl hij zijn zuster strak aankeek.

Maar eensklaps werd hij bleek, en zei schamper, half tusschen de tanden:

— Je mededeeling verwondert me volstrekt niet, Arabelle. Ik had al gemerkt dat er iets gaande was, toen je hier de zaal kwam binnen stormen. Want het spijt mij dat ik je het zeggen moet, maar je bent je paarden halssnoer kwijt!

▲

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD IS ONTBRAND.

Het is onmogelijk, de opwinding te beschrijven die zich bij deze woorden van de gasten meester maakte.

Wat de vrouw des huizes betreft, zij tastte even naar haar mageren hals, en toen haar vingers daar inderdaad niets anders te betasten vonden dan het gele vel, slaakte zij een rauwen kreet, en maakte aanstalten om in zwijm te vallen, toen haar broeder met een stentorstem loeide:

— Niet van die grapjes, Arabelle! Door met je oogen te draaien en flauw te vallen krijg je je paarden niet terug! Hebben ze dien kerel dan niet gefouilleerd voor ze hem meenamen?

— Hoe kan ik dat weten? riep Lady Buxton, krijt wit nu, en over al haar leden bevend van woede, schaamte en zelfbeklag. In ieder geval is mij niets gezegd!

— Dan moet hij het nog in zijn zak hebben, en zullen ze het op het politiebureau wel vinden! meende de generaal. Ik moet zeggen, Arabelle — het is een fraaie zaak! John Raffles in ons huis — als violist! Dat je niet onmiddellijk hebt begrepen, dat er een luchtje aan dien Franschman was!

— En hoe had ik dat kunnen begrijpen? verweerde Lady Buxton zich op scherpen toon.

— Je had informaties moeten nemen!

— Waarom? Hij kwam met uitstekende introducties.

— Die zal hij wel hebben gestolen of nageemaakt! bulderde graaf Seymour, die nu zelf bijna zijn woede niet meer meester was.

— Kon ik dat dan ruiken? riep Lady Buxton weer, bijna huilend van woede. Had iemand dat kunnen voorzien?

— Er blijft U maar één troost lady Buxton, merkte Maycroft op, met een fijn lachje. Ik heb mij wel eens laten vertellen dat John Raffles het alleen voorzien heeft op werkelijk zeer kostbare juweelen!

— Ik vind dat een heel schrale troost! zeide de generaal Maycroft tamelijk barsch aanzien. Maar wij staan hier maar te praten,

en er moet onmiddellijk getelefoneerd worden! De dames en heeren zullen wel niet veel lust hebben om te blijven?

Er volgden wat verlegen lachjes, en wat gemompel, maar inderdaad begonnen de gasten zich gereed te maken, met eenige verlegen woorden van beklag afscheid te nemen, toen er een nieuwe consternatie ontstond, want de dochter van Lady Buxton, Miss Dorothy slaakte een harden gil, werd ijselijk bleek, en schreeuwde:

— Mijn diadeem!

— Wat is er met je diadeem? vroeg haar moeder bevend.

— Wat is er mee? Hij is weg! kreunde het meisje.

— Maar hoe is dat mogelijk? jammerde Lady Buxton. Dat kan toch niet in een volle zaal gebeurd zijn?

— Ik heb even — met mijnheer Armand gesproken in de zijzaal! bekende Dorothy op zachten toon, en zij kreeg een diepe kleur. Overigens — Uw paarden zijn U toch ook wel in een volle zaal afgenomen?

— Maar ik heb even met mijnheer Armand gesproken in het blauwe boudoir! verklaarde de vrouw des huizes, bijna bezwijmend van angst en schaamte.

En toen wierpen moeder en dochter elkander een blik toe, misschien niet zeer vriendelijk, maar die heel wat verklaarde.

En nog was men niet aan het einde van de opzienbare voorvallen, naar het scheen!

Want de generaal kwam bloedrood weer binnenstormen, en riep:

— Ik heb daarnet getelefoneerd! Ze hebben de kerel al op het politiebureau, maar er zijn volstrekt geen paarden bij hem gevonden!

— Oom, mijn diadeem is ook weg! gilte Dorothy

— Maar voor den drommel, is het hier dan een gekkenhuis? bulderde graaf Seymour. Zijn jullie dan kleine kinderen, die je alles laten afnemen! Je moet mij onder vier oogen maar eens meedeelen, jongedame, hoe het

mogelijk is, dat men een vrouw een diadeem ontheemt, zonder dat zij daar iets van merkt! Voor het oogenblik zeg ik jullie alleen maar dat men volstrekt geen kostbaarheden bij dien Raffles heeft aangetroffen. En daar zitten we!

— Misschien heeft hij ze onderweg, kunnen wegwerpen! opperde een van de gasten, een bleek en mager heertje, dat de zaak zeer belangwekkend scheen te vinden.

De generaal wierp hem een vernietigenden blik toe, en gromde:

— Zeker met geboeide handen en van een gesloten politieauto uit!

— Misschien ingeslikt? waagde het heertje nog eens, blijkbaar zeer belust op zulke romantische gebeurtenissen.

— Mijnheer, zeide de generaal ijskoud, ik heb wel gehoord dat die John Raffles een zeer bekwaam man is, maar ik geloof niet dat hij een struisvogelmaag heeft en diamanten diadeems eet!

— Dan staan we hier dus voor een raadsel merkte Maycroft op, door de glazen van zijn goudomrande bril beurtelings de hoofdpersonen van deze tragicomedie opnemend.

— Dat is het mijnheer, en ik geloof nog niet eens, dat wij aan het einde zijn, verzekerde de generaal, met een gebaar van wanhoop.

En reeds de volgende seconde toonde aan, dat de oude ijzervreter hierin volkomen gelijk had.

En heldere stem vlak bij de deur klonk, die zeide:

— Het spijt mij dat ik moet storen, dames en heeren. Lady Buxton wilt U even inzage nemen van mijn aanstelling?

Allen keken verbaasd naar de deur. Daar stond een jonge en knappe vrouw, eigenlijk nog een meisje, maar met een gezicht vol energie, en die blijkbaar regelrecht van de straat kwam, want zij droeg een korten avondmantel en een klein, elegant klokhoedje.

Het was Mabel Armstrong, de vrouwelijke detective.

De generaal, alle hoffelijkheid vergetend, viel onmiddellijk grof uit:

— Uw mannen zijn hier dien kerel — hoe is zijn naam — Raffles komen arresteeren, juffrouw, en dat is inzooverre uitstekend, maar het was beter geweest, als zij hem belet hadden, zich te ontdoen van diamanten, en de juweelen, die hij hier nog juist heeft weten te stelen!

— Maar dat is immers juist wat ik zei, riep het kleine magere heertje.

Hij wilde nog iets zeggen, maar de generaal spietste hem als het ware met een doorborenden blik aan den wand en hij deed verlegen een paar stappen terzijde.

Mabel Armstrong kneep de lippen op elkaar, en zei stroef:

— Het is onmogelijk dat hij er zich van ontdaan heeft, graaf Seymour! Ik geloof veel eerder dat ik weet, waar die slimme vogel die gestolen dingen heeft gelaten! Hij drong er een beetje al te sterk op aan, dat men hem zijn viool zou meegeven, of onmiddellijk in zijn hotel afleveren. Waar is die viool?

— Die heb ik weer in de kist zien leggen! riep Lady Buxton opgewonden. Dat was juist even voor hij werd weggeroepen. Een heel ouderwetsche kist van bruin leder, met koperen spijkertjes beslagen.

Opgewonden zeide Mabel:

— Waar is die kist?

— Op het tafeltje naast den vleugel! riep Dorothy uit, en ze snelde er op toe, wraakzuchtig nu, en heelemaal vergetend, hoe knap en aardig zij den Franschen kunstenaar had gevonden.

Maar halverwege stond ze plotseling stil, en kreet schel:

— De vioolkist is weg!

Algemeene opschudding. Kreten van ongelooft, verbazing en schrik, en boven alles uit de dreunende stentorstem van den genraal, die donderde:

— Kalmte! Die kist kan niet weg zijn! Ik zelf heb haar zien staan, tien minuten geleden, toen ik binnen kwam.

— Kan misschien een van de bedienden — opperde mijnheer Maycroft, die de zaak hoogstbelangwekkend scheen te vinden.

Mabel was verbleekt, maar zij bleef haar kalmte behouden, en riep:

— Ik verzoek U, Lady Buxton, de bedienden onmiddellijk te ondervragen! U heeft toch geen hulpbedienden in huis gehad?

— Dat is bij mij zoo goed als nooit nodig, Juffrouw! antwoordde Mylady hooghartig.

Zij schelde, en een oogenblik later traden de drie bedienden en het kamermeisje, die dien avond de gasten bediend hadden, binnen.

Neen, niemand had aan de kist geraakt. Een hunner verklaarde dat hij het voorwerp voor mijnheer Lafontaine naar boven had willen dragen, die dat echter met grooten nadruk had geweigerd. Hij had er nog aan toegevoegd, dat niemand aan zijn viool mocht komen, wie dan ook.

Mabel had zwijgend naar deze verklaringen

geluisterd, met een diepe rimpel tusschen haar wenkbrauwen.

Nu vroeg zij, zich tot de vrouw des huizes wendend :

— Kwam Raffles — ik wil zeggen kwam mijnheer Armand Lafontaine alleen ?

— Geheel alleen ?

— Heeft U nooit iemand anders in zijn gezelschap gezien ?

— Nooit !

— Kende hij een van de gasten, naar het U toescheen ?

— Niemand ! Hij was hier volkomen vreemd !

— Heeft soms een van de dames en heeren iets van de raadselachtige verdwijning van die vioolkist gezien ? vroeg de detective weer, scherp den kring rondziende.

Er volgde geen antwoord.

— Maar waarom is U zoo gesteld op die kist ? vroeg de generaal, die iedere minuut driftiger werd, en dus ook rooder in zijn gezicht.

— Omdat ik bijna zeker ben, graaf, dat die slimme vogel in een geheim vakje van zijn kist de gestolen sieraden had verborgen !

Overal klonken uitroepen van verwondering, maar de detective ging voort, met stemverheffing :

— Het kan niet anders, of de man moet een medeplichtige hebben gehad, hier in huis, en dat zullen wij spoedig genoeg weten. Zijn al uw gasten nog aanwezig Lady Buxton ?

De bestolen dame keek vlug rond, en antwoordde toen gemelijk :

— Dat kan ik onmogelijk zoo vlug nagaan !

— Niemand verlangt dat U het vlug zult doen, Mylady, hernam Mabel met vaste stem. In tegendeel ik moet U dringend verzoeken, zoo nauwkeurig mogelijk na te gaan, wie van Uw gasten vertrokken is nadat — die man is weggevoerd ! En ik zal de dames en heeren moeten verzoeken, met zekeren nadruk, om deze zaal niet te verlaten, voor ik er toestemming voor geef ! Een stap in de richting van de gangdeur zou in het nadeel van dengeen of degene die hem doet kunnen worden uitgelegd.

Een ijzige stilte volgde op deze weinig goed voorspellende woorden.

Sommige gasten waren boos, anderen lachten een beetje gedwongen, een paar haalden spottend de schouders op.

— Nu, Lady Buxton — wees nu zoo goed en tracht na te gaan, wie er vertrokken zijn. Mejuffrouw Uw dochter zal U wel daarbij willen helpen.

Zooals gezegd bedroeg het aantal gasten

omstreeks 'n 50, en het was dus niet al te moeilijk, te voldoen aan het verzoek van de detective.

— Voor zoover wij kunnen nagaan, missen wij alleen gravin Chalmondeley en een heer, dien Mama van avond pas voor het eerste maal zag. Zij weet zijn naam niet eens, maar hij was een vriend van mijnheer Maycroft. Hij is gelijk met hem gekomen.

— Wie is mijnheer Maycroft ? vroeg Mabel de gasten snel opnemend.

— Hier ! antwoordde de rustige stem van den deftigen heer met zijn gouden bril.

Mabel kwam aanstonds vlak voor hem staan, en nam hem scherp op.

Het leek alsof er even iets in haar oogen weerlichtte, daarop wreef zij zich met de hand over het voorhoofd, en keek mijnheer Maycroft opnieuw scherp aan.

— Hoe is de naam van Uw vriend, die vertrokken is ?

— Jerry Armadale, juffrouw ! antwoordde de gevraagde rustig.

— Heeft U hem zien heengaan ?

— Neen.

— Heeft Uw vriend U gezegd dat hij ging vertrekken ?

— Dat wel !

— Zeide hij U waarheen hij zich ging begeven ?

— Ook dat ! Hij zeide dat hij naar huis ging, want het spel van mijnheer Lafontaine was hem niet meegevallen — mij trouwens evenmin ! Overigens moet ik U zeggen, dat Armadale minder een vriend van mij is, dan een kennis !

— Waar woont hij ?

— Het spijt mij — maar dat weet ik werkelijk niet ! antwoordde Maycroft.

Mabel speelde met de ketting van jaspiskralen, die ver op haar borst neerhing, en bleef hem aanzien. Het was duidelijk dat hare gedachten met groote snelheid werkten, en ook, dat zij zich bezig hield met iets raadselachtigs, dat ze onmogelijk vermocht op te losen.

Eindelijk vroeg ze :

— U zoudt er natuurlijk niets op tegen hebben, mijnheer Maycroft, om die verklaring voor de politie te herhalen ?

— Niet het geringste ! Tenminste wanneer het spoedig kan gebeuren, want ik had mij voorgenomen, morgen ochtend met de eerste boot naar Calais te vertrekken, om vandaar verder naar Parijs te reizen.

— Dan zal ik er prijs op stellen, mijnheer als U aanstonds even met mij mede wilt gaan naar

mijn bureau. Uw verklaringen kunnen van groot nut zijn!

Maycroft boog hoffelijk, en zei:

— Ik ben geheel tot uw dienst, Miss!

Mabel wendde zich van hem af, liep haastig op Lady Buxton toe, trok haar wat terzijde, en begon haar fluisterend te ondervragen:

— Wie is die Mijnheer Maycroft?

— Wel, een goede vriend van mijn broeder!

— Een oogenblikje, generaal is het waar dat mijnheer Maycroft een goed vriend van U is?

De detective had deze vraag gericht tot graaf Seymour, die juist met een knorrig gezicht voorbij ging, en antwoordde:

— Een goede vriend? Ik ken hem nauwelijks! Hij moet echter een goede vriend van mijn zuster zijn!

— Geen sprake van! riep deze dame verontwaardigd uit. Ik zie hem van avond voor het eerst! Jij hebt hem aan mij voorgesteld!

— Waar heeft U hem leeren kennen, Graaf? vroeg Mabel weer.

— Op mijn club! Een week zoowat geleden. Hij kwam uit Parijs, en maakte een heel gunstigen indruk.

— Maar hoe kwam hij hier? Had U geen invitatiekaarten rondgestuurd?

— Welneen, dat doe ik nooit bij zulke intieme avondjes! Alle vrienden en kennissen mogen komen!

— Dat kan soms heel gevaarlijk zijn, Mylady! zeide Mabel ernstig. Het is vreemd, maar ik kan mij onmogelijk ontdoen van den indruk, dat ik dien mijnheer Maycroft al eens vroeger heb gezien! En nog niet eens zoo heel lang geleden. Weet U soms waar hij woont?

— Ik weet er niets van!

— En gij, Generaal?

— Geen flauw idee! Maar ik meen dat hij zijn intrek heeft genomen in een hotel. Waarom vraagt U dat alles?

— Omdat ik verplicht ben, niets na te laten, wat kan leiden tot de ontdekking van Uw gestolen juweelen! De kist is weg, en wij behoeven er zeker niet eens naar te zoeken in dit huis. Ze is natuurlijk reeds lang daarbuiten, en moet tersluiks zijn meegenomen door een van de gasten, in de drukte, die volgde op de ontdekking van den diefstal. Nu is die Armadale klaarblijkelijk de eenige geweest, die in dat tijdstip is vertrokken, en het spreekt dus van zelf, dat ik hem graag zou willen terug vinden. Heeft hij afscheid van U genomen?

— Neen, dat weet ik heel zeker.

— Heeft U hem met Maycroft zien praten?

— Bij herhaling!

— Hoe zag hij er uit?

— Jong nog, elegant gekleed, een sportive figuur.

— Geloof U dat hier iemand kan zijn binnen gekomen, zonder dat U of een van de bedienden het merkte?

— Dat is onmogelijk, zou ik zeggen! Een van de bedienden moet altijd bij de gangdeur staan en letten op degenen die binnen komen. Dat is zoo de gewoonte.

— Maar als dat zoo is — dan moet de man die met de vioolkist verdween, hem toch zijn voorbijgegaan! riep Mabel uit.

— Tenzij hij door de deur vlak bij de vleugelpiano is geglipt! gromde de generaal. U ziet wel dat de afstand tusschen de tafel waarop de kist stond, en die deur heel klein is!

— Waartoe geeft die deur toegang?

— Tot een klein vertrek, bestemd voor de optredende artisten! antwoordde Lady Buxton. Ik heb dat in orde laten maken, zoodat zij er wat kunnen uitrusten, of hun instrumenten stemmen, of wat zij er willen doen.

— Natuurlijk is er nog een tweede deur aan dat vertrekje?

— Ja, die komt uit op de gang, vlak bij de zijtrap.

— Men kan die dus afgaan zonder dat de bediende bij de deur er iets van merkt! hernam Mabel, en het was alsof zij een zucht slaakte. Nu, dat zal een moeilijk geval worden! Het is dunkt me duidelijk, dat de dief van de vioolkist twee dingen volkomen zeker wist! Ten eerste, dat die kist iets heel kostbaars bevatte, en dat kan niet de viool geweest zijn, want ik heb mij laten zeggen dat die niet zooveel waard was, en ten tweede, hoe het huis op deze verdieping was ingericht! Is die mijnheer Armadale in den loop van den avond buiten deze zaal geweest?

— Ik geloof wel — een paar malen, antwoordde Lady Buxton.

Mabel dacht een oogenblik ingespannen na, en eensklaps vroeg zij:

— Heeft iemand van U misschien ook de opmerking gemaakt, dat mijnheer Maycroft, of Armadale zich belangstellend met die kist heeft bezig gehouden?

Lady Buxton noch de generaal gaven antwoord maar op dat oogenblik voegde zich Dorothy bij het groepje, die opgewonden antwoordde:

— Ja, ik herinner mij zeer goed dat die twee over de viool heengebukt stonden, kort

nadat U met — met dien man de zaal waart uitgegaan! Ik dacht nog bij mijzelf:

— Die mijnheer Maycroft schijnt verstand van instrumenten te hebben, want hij bekeek die viool aandachtig van alle kanten, en toen ook de kist, een heel mooi, ouderwetsch ding.

Weer vlamde er iets in de oogen van Mabel, maar haar stem was geheel rustig toen hij zei:

— Aan die inlichtingen heb ik voorloopig wel genoeg! Ik dank U. Ik zal U nu niet langer lastig vallen. De dames en heeren kunnen nu wel vertrekken, maar — mijnheer Maycroft neem ik met mij mee!

Zij had zich haastig omgedraaid, stapte op Maycroft toe, die in de grootste gemoedsrust in een gemakkelijken stoel zat, klaarblijkelijk zonder te beseffen, dat er zulke gewichtige zaken over hem besproken waren, en zei met haar liefste lachje:

— Mag ik nu even beslag op U leggen, mijnheer Maycroft?

— Ik ben onmiddellijk tot Uw dienst, Miss, antwoordde deze, opstaande uit zijn stoel.

Hij nam met een paar uitgezochte woorden hoffelijk afscheid van zijn gastvrouw, boog voor den generaal, toen voor de rest van het gezelschap, en daalde aan de zijde van Mabel de groote trap af.

Hij liet zich in de vestibule zijn overgoed geven, maar toen de detective de voordeur opende, scheen hij een heel kort oogenblik te aarzelen.

Een zestal stoere agenten stonden daar op post, roerloos, en blijkbaar behoorend bij de groote politieauto die vlak voor de deur stond te wachten.

— Mijn hemel — een heel escorte! riep Mijnheer Maycroft uit. Zullen die mij vergezellen?

— Als gij er tenminste niets op tegen hebt?

— Hoegenaamd niet! Maar — Acht gij het wel noodig?

De detective wierp hem een zonderlingen, doordringenden blik toe, en antwoordde toen afgemeten:

— Men kan nooit weten!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIM VAN DE VIOOLKIST.

De rit duurde zeer kort, want het politiebureau lag op nauwelijks eenige honderden meters van het prachtige, oude heerenhuis, waar zich het geheimzinnige geval van den juweelenroof en de raadselachtige verdwijning van de vioolkist hadden afgespeeld.

Mijnheer Maycroft zat binnen in de gepantserde auto in gezelschap van de zes agenten en de vrouwelijke detective, en een paar malen had hij de opmerking gemaakt dat hij deze rit toch zeer zonderling vond, maar niemand had acht geslagen op zijn woorden.

Er was geen enkel woord gesproken, tot dat de auto stil hield op de helder verlichte binnenplaats van een bureau van politie, het hoofdbureau van die wijk.

Het leek wel of de agenten hun instructies hadden gekregen, want onmiddellijk na het uitstappen zag mijnheer Maycroft zich omringd door wat hij zijn „escorte” had genoemd, en wie hij dan ook zijn mocht — hij had volle vrijheid, zich meer als een gevangene, dan als een vriendelijk genoode gast te beschouwen.

Er kwam onmiddellijk een brigadier aanloopen, en Mabel vroeg hem aanstonds op zachten toon:

— Heeft hij al bekend?

— Neen, Miss Armstrong! Hij lacht ons uit, en hij zegt dat we niet goed snik zijn! Hij zegt dat hij wel gehoord heeft van Raffles, en er heel wat voor over zou hebben, om Raffles te zijn — maar dat hij het nu eenmaal niet was!

Mabel keek met half gesloten oogen een oogenblik peinzend voor zich heen, vervolgens naar mijnheer Maycroft, en gaf toen op zeer zachten toon eenige instructies. Zij bestoot:

— Ik moet den arrestant onmiddellijk zien en spreken. Misschien geeft mij dat wat klaarheid. Op het oogenblik heb ik het gevoel, alsof er een wekker binnen in mijn hoofd afloopt! Breng hem naar de kamer van den inspecteur! En mijnheer Maycroft zal wel zoo goed zijn, ons daarheen te vergezellen, naar ik hoop!

— Veronderstel eens, Miss Armstrong, dat ik zeide, er geen lust in te hebben? opperde

mijnheer Maycroft met zijn beminnelijksten glimlach.

— Het spijt mij, mijnheer, maar dan zou ik tot mijn oprecht leedwezen genoodzaakt zijn, dwang te gebruiken, zeide Mabel, niet minder beminnelijk.

— Wat U daar zegt, Miss, heeft een nogal dreigenden klank! zeide mijnheer Maycroft met een lachje. Ik moet eerlijk verklaren, niet goed in te zien, wat ik met de zaak uitstaande kan hebben!

— Dat is ook volstrekt niet nodig — als ik het maar inzie! zeide Mabel koeltjes.

Onder het spreken was het geheele troepje het hoofdgebouw binnen gegaan, aan den kant van de binnenplaats.

Als mijnheer Maycroft goede oogen had, en lust om ze te gebruiken, dan kon hij de opmerking maken, dat hij om zoo te zeggen omsingeld werd, en dat hem weinig gelegenheid over bleef, weder heen te gaan als hij dat soms in zijn hoofd mocht hebben gekregen.

Hij haalde de schouders op, en ging rustig mede, maar met een verveeld gezicht, als iemand die zich nutteloos beroofd ziet van een groot deel van zijn kostbare tijd.

Hij werd naar een ruime kamer gebracht, waar een inspecteur achter een schrijfbureau gezeten was, op een soort van verhooging, in gezelschap van een schrijver, en nog een rechercheur, die zooveel van straatdienst was teruggekeerd, en nu rapport uitbracht.

Twee van de zes agenten namen in de onmiddellijke nabijheid van mijnheer Maycroft plaats en de overigen verwijderden zich.

Mabel Armstrong, na een paar woorden op zachten toon tot den inspecteur te hebben gezegd, nam op zoodanige wijze plaats, dat zij mijnheer Maycroft goed in het oog kon houden.

De inspecteur begon onmiddellijk:

— Wij zijn hier al op de hoogte van de zaak, mijnheer. Ik ben genoodzaakt, U te verzoeken, mij zonder omwegen te antwoorden op de vragen, die ik U zal moeten stellen.

— En ik zal, als goed burger, wel genoodzaakt

zijn, op die vragen te antwoorden, mijnheer — maar ik waarschuw U, dat ik het zonder een spoor van geestdrift, en onder protest doe, zeide mijnheer Maycroft.

De inspecteur haalde slechts de schouders op, en begon :

— Hoe kwam U er toe, naar het muziek-avondje van Lady Buxton te gaan ?

— Wel, ik had gehoord dat daar een veel-belovend violist zou optreden, die de eer genoot, door Mylady te worden beschermd !

— Men heeft mij bericht, dat U en nog een zekere Mijnheer Armadale, die onvindbaar is, de kist en de viool in oogenschouw hebt genomen, kort nadat Armand Lafontaine het vertrek had moeten veraten, omdat een van mijn brigadiers hem verlangde te spreken. Is dat zoo ?

— Volkomen waar ! Ik heb altijd veel belang gesteld in oude violen. Dit was wel geen Stradivarius, en evenmin een Amati, maar het was toch een heel goed instrument, in ieder geval van Italiaansch maaksel. De kist was ook heel fraai.

— Heeft U niets bijzonders aan die kist opgemerkt ?

— Niets bijzonders !

De inspecteur keek mijnheer Maycroft strak aan, en wilde zijn mond openen om weer te gaan vragen, toen hem dit belet werd omdat Mabel snel opsprong, en uitroep :

— Een oogenblikje, chef ! Mijnheer Maycroft, draagt U al lang een bril ?

— Nog niet zoo heel lang. Ik heb des avonds een beetje last van mijn oogen.

— Wilt U mij die bril eens even geven ?

Mijnheer Maycroft trok zijn wenkbrauwen hoog op, maar hij nam de bril af en stak ze zwiiggend aan Mabel toe, die even door de glazen keek, en toen langzaam opmerkte, terwijl zij hem doordringend aanzag :

— Ik ben bang dat deze bril U wel bijzonder weinig zal helpen, mijn waarde heer — de glazen zijn van eenvoudig vensterglas, en zijn hoegenaamd niet gestepen.

— De glazen beschutten mijn oogen tegen het stof.

— Ook binnenshuis ? Nogal overdreven, als U het mij vraagt ! Chef, ik ben klaar ! Hier is Uw bril, mijnheer Maycroft — of hoe anders Uw naam mag zijn.

Op dit oogenblik werd de deur geopend, en twee agenten brachten Armand Lafontaine binnen die er zeer verstoord uitzag.

Hij was niet geboeid, en hij wierp een nijdig en

blik in het rond, als een beest, dat voor het eerst in een kooi is opgesloten.

Hij werd tot vlak voor den inspecteur geleid, terwijl mijnheer Maycroft wat terzijde moest treden, en de politiemans begon dadelijk, na hem onderzoekend te hebben aangekeken :

— Uw naam, mijnheer ?

— Waartoe dient die dwaasheid ? Ik heet Armand Lafontaine ! Mijn papieren zijn mij zooeven afgenomen, en die kunnen het U bewijzen !

— Gaat U ergens viool spelen met Uw pas in Uw zak ? Uw geboortebewijs ?

— Het waren aan mij gerichte brieven ! riep de arrestant woedend. Ik verlang te worden vrijgelaten, om onderzoek te kunnen doen naar mijn kostbare viool — een echte Amati !

Bijna iedereen keek verwonderd op, zelfs de agenten, die niet zoo veel verstand hadden van snaarinstrumenten, en Mabel zei onmiddellijk

— Hoe zit dat nu ? Deze heer hier zegt dat hij verstand heeft van violen, en dat Uw instrument wel goed, maar geen Amati was !

Lafontaine wierp Maycroft een duisteren, boezen blik toe. — Mijnheer is waarschijnlijk een leek en zijn oordeel van hoegenaamd geen waarde.

— Ik vraag wel verschooning, mijnheer Lafontaine, maar Uw viool was hoogstens dertig pond waard, en geen penny meer. Stradivarius zoowel als Amati en dat andere vioolbouwende genie, Guarnerius plaatsten onveranderlijk en zonder dit ooit na te laten hun merkteeken of hun vollen naam aan de binnenzijde van hunne violen, alvorens de verschillende onderdeelen aaneen werden gelijmd. En ik heb den naam Amati niet kunnen vinden.

Het bleef stil, en toen zeide Mabel met een veel beteekenend lachje :

— Het is een heel zonderlinge zaak ! Deze heer is dus een violist, die niet eens zelf weet, welke soort viool hij bespeelt !

— Amati of niet — ik wil mijn instrument en mijn kist terug hebben ! schreeuwde Lafontaine. Zij zijn mijn eigendom, en ik eisch ze op.

De inspecteur wierp hem een ijskouden blik toe, leunde toen voorover, en zei met nadruk :

— Als ik U was, mijnheer, zou ik dien hoogen toon laten varen. En ik zou maar beginnen met mijn waren naam te openbaren. Jij bent John Raffles.

Er kwam zulk een onnoozele uitdrukking op het gelaat van den kunstenaar, dat een paar agenten begonnen te grinniken.

— Wat is dat nu weer voor nieuws? stotterde Lafontaine.

Mabel Armstrong, die de beide mannen beurtelings scherp had opgenomen, en geen oogenblik haar aandacht had doen verslappen, stond nu op, en kwam vlak voor Lafontaine staan. Tot groote verwondering van bijna alle aanwezigen — op een na wellicht — ging zij dicht tegen hem aan staan, en legde haar hoofd tegen zijn schouder.

Zij zelve scheen het heel gewoon te vinden, en haar gelaat stond strak, toen zij weer terug trad, en op vasten toon zeide:

— Deze man is John Raffles niet! Ik twijfelde er al aan, zoodra ik hem zag binnen komen, maar nu weet ik het zeker. Raffles is grooter — Zoo groot ongeveer als mijnheer Maycroft.

Lafontaine haalde de schouders op, en bromde iets voor zich heen, en Mabel kwam weer voor hem staan, en vroeg:

— Gij hebt het U zelf te wijten, als men U voor Raffles heeft aangezien. Wat deed U van avond in zijn huis in de Victoriastraat?

Voor het eerst raakte Lafontaine van zijn stuk. Hij werd aschgrauw, keek verwilderd rond, en stamelde:

— Dat moet een vergissing zijn. Ik weet volstrekt niet waar het huis van Raffles is!

— En nu genoeg uitvluchten! riep de inspecteur met donderende stem. Onze beste speurders hebben je er zien uitkomen, man, met je vioolkist, en je tot aan het huis van Lady Buxton gevolgd. Ontkennen zou je zaak nog maar verergeren.

Lafontaine beet zich op de lippen, en scheen toen een besluit te nemen.

— Het is waar dat ik er geweest ben, bromde hij. Ik was daar — in opdracht van een ander, en om de politie behulpzaam te zijn — anders nergens om!

Er kwam een licht van begrijpen in de oogen van Mabel, en zij zeide haastig:

— Was die opdrachtgever een vrouw? Was het misschien Zwarte Anna?

Lafontaine gaf geen antwoord, maar keek schichtig rond.

Maar zooveel zeggend was dat zwijgen, dat de inspecteur en de detective elkander een veelzeggenden blik toewierpen.

Mabel vroeg opnieuw:

— Hoe is U in zijn huis gekomen? Niemand heeft U er zien binnegaan!

— Door het bovenhuis! Ik had een gat gemaakt in een van de zolderingen!

— Met welk doel? Wat had je te maken in het huis van John Raffles?

— Zwarte Anna had mij gezegd, dat ik er naar geheime bergplaatsen moest zoeken! Zij zei, dat Raffles daar zijn vermommingen bewaarden en misschien ook wel kostbare papieren. Ik heb er een heele middag en een stuk van den avond aan beteed, zonder iets te kunnen vinden en toen ben ik weggegaan, omdat het tijd werd voor de soiree bij Lady Buxton. En dat is alles.

— Je doet het voorkomen, alsof het louter een bagatel is, man, maar het is hoogst ernstig! zeide de inspecteur streng. Het is waar dat Zwarte Anna ons het spoor van Raffles heeft gewezen, en daar zijn wij erkentelijk voor, maar zij had niet het recht, op eigen houtje door een handlanger en nogal op zulk een wijze het huis van dien man binnen te dringen. Dat was de taak van de politie geweest. Maar in ieder geval zijn we reeds iets verder. Je zult wel begrijpen, vriend, dat intieme kennissen van een vrouw als Zwarte Anna bij ons niet in een heel goed blaadje staan. Wij hebben niet zoo heel veel tijd te verliezen. Kort en goed — waar heb je de diamanten gelaten die Miss Dorothy hebt afgenomen, en het paarlen halsnoer, dat je aan haar moeder ontroofd hebt?

— Ik weet van niets! Het is alles nonsens! schreeuwde Lafontaine. Bewijs het mij, dat ik de dief was!

— Niemand anders kan het geweest zijn, want U heeft in een afzonderlijk vertrekje met moeder en dochter gesproken! riep de inspecteur.

— Maar ik zelf kan toch mijn kist niet hebben weggemoffeld! schreeuwde Lafontaine woedend. Ik heb er om laten vragen, maar dat is geweigerd.

— Wij vermoeden, Lafontaine, dat je een medeplichtige hebt gehad, dezen man hier!

En de inspecteur wees met uitgestreken wijsvinger op mijnheer Maycroft.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Mabel hief de hand op, en zei rustig:

— Ik geloof niet dat het zoo is, chef. Deze menschen kennen elkander niet. En ik zal U zeggen waarom dat onmogelijk is. Mijnheer Maycroft is John Raffles, en hij heeft met een helper de soiree bezocht, om juweelen te rooven in het huis van de Buxtons. Hij moest een geheim vak in de kist ontdekken hebben, en toen dadelijk doortastend en slim zijn plan hebben gewijzigd, en zijn helper opdracht gegeven, de kist met haar kostbaren inhoud buitenshuis te brengen.

Het bleef zeer stil na die woorden, iedereen keek naar Maycroft, over wiens gelaat een lachje gleed, en hij was de eerste die sprak :

— U zegt dat daar heel ernstig, juffrouw Armstrong, maar zulke dingen moet men toch kunnen bewijzen.

— Wel, zij zullen bewezen worden ! riep de detective met stemverheffing. Zij was met een paar snelle stappen bij Maycroft, en deed met hem juist hetzelfde als wat zij zoeven met Lafontaine had gedaan : zij rustte even tegen hem aan, legde haar hoofd tegen zijn schouder, en tenslotte keek zij hem met de grootste aandacht aan, en vroeg plotseling :

— Zoudt U het erg vinden, als ik eens hard aan die witte bakkebaarden trek ?

— Men heeft mij zooiets nog nooit gevraagd, Miss, zeide Maycroft koeltjes, en ik kan U wel zeggen, dat ik het zeer onaangenaam en vernederend zou vinden.

— Dat is de vraag niet! Geloof gij dat zij het zouden uithouden ?

Reeds strekte zij de hand naar de keurige bakkebaardjes uit, vast besloten om zich zelve zekerheid te geven, toen de deur naar de gang geopend werd, en een agent binnen trad, die een langwerpige voorwerp onder den arm droeg, bij welks aanblik de meeste aanwezigen een kreet van verrassing deden hooren.

Het was een ouderwetsche vioolkist van hout, overtrokken met geel rundleder, dat door ouder-

dom hier en daar vlekkerig was geworden, met koperen spijkertjes rondom beslagen was, met vierkante hoeken en met een flauw gewelfden deksel.

— Mijn viool ! schreeuwde Lafontaine, verbleekend.

Over het gelaat van Maycroft liep een lichte trekking.

Mabel Armstrong had de oogen wijd open gesperd.

De inspecteur, tenslotte, wreef zich in de handen, en beval :

— Zet hier neer die kist !

De agent plaatste de kist op de tafel voor zijn chef, en deze maakte de beide knippen open, en sloeg het deksel terug.

Hij nam de viool voorzichtig van haar plaats, en zijn vingers gingen snel langs de wanden van de kist, en tenslotte klapte hij het met groen laken bekleede bergplaatsje open, waar hars, snaren en een paar schroeven in bewaard worden.

Zijn vinger drukte op den bodem, die meegaf, en toen hij nogmaals drukte klapte ook die bodem open.

En iedereen zag met groote spanning toe, want de inspecteur haalde langzaam en als een goochelaar die een toer verricht het prachtige, beroemde paarlensnoer van Lady Buxton te voorschijn.

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

▼

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ONTPOPT ZICH.

Er waren op dit oogenblik een tiental personen in het vertrek, want de agenten die Lafontaine hadden binnen gebracht waren gebleven. Toch was het zoo stil, dat men een speld kon hooren vallen. De paalen ritselden zachtjes, toen de inspecteur het snoer heel voorzichtig weer in het geheime hokje liet terugglijden.

— Dat is dus dat ! zeide hij lakoniek. Het zal Lady Buxton plezier doen, dat haar juweelen weer terecht zijn. Maar er is nog een andere kant aan de kwestie ! Mijnheer Lafontaine, wilt U mij eens vertellen, en nu zonder praatjes, hoe de juweelen in Uw vioolkist komen ?

— Dat weet ik niet ! antwoordde de violist op nijldigen toon.

— Komaan, je moet ze er toch zelf ingetlaan hebben, man ! riep Mabel, boos wordend.

— Dat kan een ander wel gedaan hebben, nadat ik uit de muziekzaal werd weggeroepen !

— Praatjes ! Want toen waren de juweelen al gestolen. Je zwijgt ? Nu, misschien zal de nacht in de cel je tong wel lossen maken ! Breng hem maar weg mannen, want er valt nog veel meer te doen ! Wacht nog even ! Ken je dezen heer, Lafontaine ?

De violist wierp Maycroft een blik vol haat toe, en antwoordde toen :

— Ik ken hem niet, ik heb hem nooit vroeger gezien, maar als hij werkelijk John Raffles is — dan ligt er iets voor hem in het vet !

En met deze weinig parlementaire uitdrukking verliet Lafontaine het vertrek, stevig geëscorteerd door twee pootige agenten.

Zoodra de deur weer dicht was, leunde de inspecteur achterover in zijn stoel, als iemand die zich voorbereidt op een langdurig vraaggesprek, en begon :

— Dat is een leelijke tegenvaller voor U, mijnheer — dinges — zullen wij voorloopig maar zeggen. Agent, hoe kom je aan die kist ?

— Dat is een heele zaak, chef ! Mijn posthuis ligt dicht bij de Victoria Street; we hadden juist telegrafisch bericht gekregen van de zaak bij Lady Buxton, met een beschrijving van de juweelen en van de kist, toen ik er op uit moest om straatdienst te gaan doen. Niet ver

van de Crabtree Street stond ik even te praten met den collega dien ik ging aflossen, toen er uit die straat met flinke vaart een bus kwam aanrijden, buiten dienst, en op weg naar de remise, en tegelijk kwam er uit de Victoriastreet een auto die nogal hard reed. De botsing had bijna vlak voor onzen neus plaats en de auto werd gemeen toegetakeld. Maar de vent die hem bestuurde, sprong er heelhuids uit, trok iets uit het wrak, want meer was het niet, en wilde er mee verdwijnen, toen ik nog net bijtijds de vioolkist herkende ! Ik hield den man staande, en vroeg naar zijn naam. Hij zei dat hij Armadale heette. Ik wilde weten hoe hij aan de vioolkist kwam, en ik verzocht hem, mij naar het posthuis te vergezellen.

— Dus daar zit hij nu ? vroeg de inspecteur levendig.

— Pardon, chef, daar zit hij niet !

— Heb je hem meegebracht ? Deste beter !

— Ook niet chef !

— Waar is die man dan nu ?

— Dat weet ik niet, want hij nam de beenen ! antwoordde de agent lakoniek. Wij wilden hem nog naloopen, en mijn collega heeft zelfs nog geschoten, maar die vent leek wel een haas !

De inspecteur trommelde ongeduldig op het blad van zijn schrijftafel, maar Mabel Armstrong die mijnheer Maycroft aandachtig had gadegeslagen, zeide nu :

— Het schijnt U veel genoeg te doen, dat Uw medeplichtige is ontkomen ?

— Het doet mij inderdaad veel genoeg, dat mijnheer Armadale ontkomen is ! antwoordde de ander droogjes. Maar ik begrijp niet waarom U het woord medeplichtige gebruikt.

Mabel maakte een gebaar van ongeduld en hernam :

— Zullen wij nu maar liever eindelijk ophouden met dat schuilvinkje spelen ? Het dient immers tot niets, nog langer te ontkennen ! Men heeft U beiden bij de kist gezien, de kist is verdwenen, tegelijk met Uw vriend, men heeft Uw vriend en de kist samen teruggevonden, Uw vriend is op den loop gegaan, en in de kist

zitten de gestolen juweelen ! Druk ik mij duidelijk uit ?

— Het laat niets te wenschen over ! antwoordde de heer met de witte bakkebaarden. Maar ik kan het toch niet helpen, dat ik toevallig even met hem gepraat heb, en die viool heb bekeken ?

— Dan is er niets aan te doen — dan zullen we ook jou moeten vasthouden, Raffles — want als je het goedvindt, zal ik je voorloopig zoo maar noemen ! zeide Mabel kortaf.

— Waaruit gelooft U te mogen afleiden, dat ik John Raffles ben ? vroeg Maycroft weer.

— Uit allerlei zaken ! Je bent precies even groot als de man die met mij in het betonnen hok zat, eenige dagen geleden, je hebt precies dezelfde kleur van oogen ; je draagt een bril, die geen bril is, je bakkebaarden zijn ongetwijfeld nagemaakt, want je durft er niet aan laten trekken, en ten overvloede juweelen van deze waarde hebben altijd een zeer groote aantrekkingskracht voor je gehad ! Het spijt me waarlijk, dat ze ditmaal je neus voorbij zullen gaan !

— Gelooft U dat ze dat zullen doen ?

— Aha, daaraan herken ik je ! Als er nog iets noodig was om mij te overtuigen, dan heb jij me dat geleverd ! Het is juist iets voor Raffles — de politie te tarten ! Grootspraak ! Bluf ! Nu, we zullen eens zien, wie ditmaal aan het langste einde trekt ! Luister eens, agenten — Ik ben detective, maar ik ben maar een vrouw ! Dit is geen werkje voor mij — maar jullie trekt een van allen eens flink aan die wite bakkebaarden, en aan dat eerwaardige hoofdhaar ! Het zal een beetje pijn doen, tenminste als het echt is, maar dat moet je er toch voor over hebben, om onschuld te kunnen bewijzen ! Want werkelijk — aan een witharigen Raffles zou ik zelf niet gelooven !

Een van de zwaarstgebouwde agenten trad reeds op Maycroft toe, maar deze deed een stap achteruit en zei koeltjes :

— Blijf waar je bent man ! Ik zou niet kunnen toestaan dat je mij aanraakte, en je moeten neerslaan !

Hij bracht beide handen aan zijn wangen, en niet zonder moeite trok hij het dunne vlies aan weerszijden los, waarop de haren van twee valsche bakkebaarden kunstig waren ingeplant.

Het liet twee roode striemen achter, die voor de ooren langs liepen.

Toen ontdeed hij zich van de pruik, een waar prachtstuk, buitengewoon goed aansluitend, en men zag zwart haar te voorschijn komen,

glanzend nog, en slechts aan de slapen een weinig grijzend.

Mabel stond hem met een triomfantelijk lachje aan te zien — en toch knaagde er diep in haar binnenste iets, dat geen bepaalden naam had — een mengeling van zelfverwijt en leedwezen, bewondering en dan ook nog de herinnering aan vier, vijf nachten geleden, toen diezelfde man haar met inspanning van al zijn krachten aan een wissen dood ontrukte had.

Want, dat daar John Raffles stond — zij twijfelde er thans geen oogenblik meer aan. Ook bij die gelegenheid had hij geen pruik gedragen, en zij zag nu hetzelfde hooge voorhoofd, dezelfde fraaie welving van de wenkbrauwen, hetzelfde ravenzwarte haar, achterover gekamd, met dat vleugje grijs boven de ooren.

En hoe geheel anders was de uitdrukking van de grijze oogen nu dan zooeven, toen zij verborgen waren achter de brilleglazen !

Haar stem klonk zachter dan zijzelve welgewild had, toen zij vroeg :

— Geef je toe dat je Raffles bent ?

— Ik ben John Raffles ! konk het eenvoudige antwoord.

— En geef je den strijd op ?

— Ik geef nooit een strijd op, Miss Mabel !

— Je wilt toch niet zeggen dat we je vrij zullen laten ? riep het meisje verbaasd uit ?

— Ik ben toch bang dat U dat wel zult moeten doen, want U heeft niet het minste bewijs tegen mij, behalve dan, dat ik mij onder een valsche mom naar het huis van Lady Buxton heb begeven. Maar van mijn opzet om haar juweelen weg te nemen is niets gebleken ! Trouwens — een ander is mij immers voorgeweest !

— Je gelooft dus dat Lafontaine ze gestolen heeft ? vroeg Mabel op levendigen toon.

— Ik geloof het niet alleen — ik weet het volmaakt zeker ! Zij zaten in zijn vioolkist, toen ik die met mijn vriend Armadale bezichtigde !

— Als dat zoo is — waarom heb je dat dan niet onmiddellijk aan Miss Dorothy gezegd ?

— Omdat ik mij daartoe volstrekt niet ge-roepen achtte.

— Omdat je de juweelen zelve wilde hebben, Raffles — zeg het nu maar liever ronduit ! drong Mabel aan, zacht gestemd door haar overwinning op dien geduchten vijand van de maatschappij, dien zij nu door haar schranderheid eindelijk had weten klein te krijgen ;

— U zult het moeten bewijzen, Miss! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Dat zullen wij, zoodra wij dien Armadale hebben! riep de inspecteur zeer toornig uit.

— Maar dien krijgt u niet! zeide Raffles glimlachend. Ik zal van nacht wel hier moeten blijven?"

— Wat dacht je — dat we je naar het Carlton Hotel zouden brengen? vroeg de inspecteur grof. We zijn veel te blij, dat we je hebben, man! Wel, ik wil je wel verzekeren, dat ik de hoop al lang had opgegeven, je van aangezicht tot aangezicht te zien! Miss Mabel, mijn hulde! Ik geloof dat U deze overwinning geen windeieren zal leggen.

Het meisje kreeg een kleur, verbleekte toen, en zeide met afgewend hoofd:

— Ik heb alleen maar mijn plicht gedaan! Dat zal John Raffles zelf ook wel begrijpen!

— Bij mijn ziel, ik geloof dat U U zelf verontschuldigt! riep de inspecteur verbaasd uit.

— Gedeeltelijk doe ik dat ook, chef! zeide het meisje zacht. Ik kan nooit vergeten, dat ik hier niet zou zijn geweest, dat ik ellendig zou zijn verdronken, als hij er niet geweest was. En — wat den prijs betreft, die op zijn aanhouding is gesteld, dien zou ik voor geen geld willen aannemen!

Er kwam iets van diepe verwondering, ja bijna ontzag in de oogen van Raffles, waarmede hij het dappere meisje aanzag.

Hij zeide met zijn diepe, en toch zoo heldere stem, die hij naar willekeur kon veranderen:

— Mijn meening zal U wel niet veel belang inboezemen, Miss Mabel, maar ik kan niet nalaten, U mijn groote bewondering te betuigen. Vergis ik mij niet, en laat mijn geheugen mij niet in den steek, dan bedraagt de waarde van mijn hoofd voor de politie op dit oogenblik zoiets van 2000 pond Sterling, als wij alle premies bijeen rekenen, achtereenvolgens door heeren bankiers en juweliërs op mijn aanhouding gesteld! Weet U dat tweeduizend pond voor een meisje in Uw omstandigheden bijna een fortuin is?

— Ik weet het — maar ik wil het toehiet hebben! hernam Mabel, op dezelfde zachten toon. Dan zou het mij voorkomen — alsof —

— Alsof U mij verkocht had? hielp Raffles haar glimlachend. Maar met die overwegingen zou ik mij maar niet ophouden! U heeft mij eenige dagen geleden laten ontsnappen, en ik zelf zou dat nooit hebben bekend gemaakt, om U tegenover Uw chefs niet in ongelegenheid te brengen, maar het is toch bekend geworden,

naar het schijnt, ik vermoed door loslippigheid van die satanische Zwarte Anna, en er behoeft nu niets meer geheim te worden gehouden. U heeft U in dien nacht op een waarlijk edele wijze gedragen, en ik neem het U volstrekt niet kwalijk dat thans Uwe plichten jegens de maatschappij hunne rechten hernemen! Intusschen — het spelletje schijnt weer begonnen te zijn, en wij zullen het moeten uitspelen tot het einde toe!

— Tot het bittere einde, John Raffles! zeide zij op gedempten toon. Want je gelooft toch niet in ernst, dat we je zullen loslaten, nu we je eenmaal hebben?

— Dat zult gij zeker niet uit vrijen wil doen! antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik kan werkelijk het denkbeeld niet verdragen, dat al mijn moeite vruchteloos zou zijn geweest, en Mylady Buxton, die zoo verbazend rijk is, die prachtige juweelen in die kist weer zou terugkrijgen!

De inspecteur die tamelijk ongeduldig had toegelisterd, mengde zich nu weer in het gesprek, en zei schamper:

— Je zult je met dat denkbeeld toch vertrouwd moeten maken, Raffles! Kom aan, geen grootspraak meer, je weet drommels goed, dat voor jou het scherm voor de laatste maal gevallen is! Wij zullen maanden, en misschien wel jaren noodig hebben, om je schuldenlijst op te maken, maar geduld overwint alles!

— Dat heb ik vaker hooren zeggen! spotte Raffles. Maar het gaat niet steeds op, want het zal niet voldoende zijn, mijn zondenregister samen te stellen — die zonden zullen ook bewezen moeten worden!

— Wij zullen ons best doen! beloofde de inspecteur sarcastisch.

— Wat deze laatste zaak betreft, hernam Raffles, met een verlangenden blik naar de oude vioolkist, U zult de grootste moeite hebben, mij iets te kunnen verwijten, want alles wel beschouwd heb ik de juweelen van Lady Buxton toch niet gestolen!

— Dat is zoo — maar je hebt ze ontroofd aan den dief, en ik kan niet inzien dat dat geen verschil uitmaakt!

— Welneen — niet ik deed dat, maar een zekere Armadale!

— Je medeplichtige! riep de inspecteur ongeduldig. Ik krijg den indruk, Raffles, dat je zooveel praat om tijd te winnen, en ik kan volstrekt niet inzien, hoe je dat zou kunnen baten! Breng hem maar weg, mannen, maar doorzoek hem vooral van top tot teen, tot zelfs de zolen van zijn schoenen, en sluit hem in de stevigste

cel op. Er moet een man voor de deur staan, die zijn post geen seconde mag verlaten. Om vermoedheid te voorkomen, moet hij om de twee uren afgelost worden. En dan nog ben ik niet volkomen gerust, en had ik wel zoo lief, dat ik dien man naar het huis van bewaring kon laten overbrengen!

Raffles boog hoffelijk, en zei, met een twinkeling van spot zijn oogen:

— Dat mag ik zeker als een zeer groot compliment beschouwen, inspecteur?

De inspecteur gaf geen antwoord. Hij was uit zijn humeur. Er was iets in de houding van den arrestant, dat hem volstrekt niet beviel, en dat, zonder uitdagend te zijn, van een zekerheid sprak, die den politiebeambte alles behalve aanstond. En toch kon hij zich met geen mogelijkheid voorstellen, hoe iemand er in zou slagen uit een politiebureau te breken, wanneer

hij zoo uitstekend bewaakt zou worden, als met dien man daar het geval was, die hem met zijn lichtende, grijze oogen zoo aandachtig bekeek, een beetje uit de hoogte, een beetje spottend ook.

Wat bedoelde hij met dien blik? Wat school er achter? Wat ging er om achter dat hooge voorhoofd, even blank en rimpelloos als van een jonge vrouw, en dat niettemin getuigde van een ontembare wilskracht?

Hij keek zijn gevangene nog een kort oogenblik doordringend aan, en toen maakte hij een veelbeteekenend gebaar naar de deur. Raffles wendde zich om, en twee agenten plaatsden zich onmiddellijk naast hem.

En op het oogenblik dat hij zou weggaan, riep de inspecteur nog eens:

— Doorzoekt hem, en vooral van top tot teen! En dan in de stevigste cel die er is!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VII.

DE INSPECTEUR VERLIEST EEN WEDDENSCHAP.

De inspecteur tikte een oogenblik zijn tien vingertoppen tegen elkander met de ellebogen steunend op het tafelblad, haalde toen de schouders op, en zeide, eigenlijk tot niemand in het bijzonder :

— Ik had het niet van hem gedacht — hij bluft !

— Ik weet het niet ! zei Mabel peinzend, en even op haar nagel bijtend. Raffles zegt zulke dingen nooit, heb ik mij wel eens laten vertellen, of hij brengt ze ten uitvoer ook !

— Nu, dan wil ik wel om alles wat U wilt met U wedden, dat hij dezen keer gebluft heeft, en hier niet wekomt ! De cellen zijn juist nagezien en er zijn betonnen vloeren gelegd. Er zijn traliedeuren aangebracht, en de gevangene kan geen beweging maken, niet met zijn oogen knipperen, of het wordt gezien ! De raampjes zijn drie meter boven den vloer, en zoo smal, dat een kat er nauwelijks doorheen zou kunnen ! En ik heb hem van onder tot boven laten doorzoeken !

Mabel maakte een gebaar van twijfel, en zei hoofdschuddend :

— Ik zou nog niet eens zeker van mijn zaak zijn, als ik zelf met een revolver in 'de hand vlak tegenover zijn cel zat ! Ik zou maar niet wedden, inspecteur !

— Voor den drommel, ik wed wel ! Ik wed om een doos van de beste sigaretten !

— Nu, dan zal ik maar hopen, dat ik die sigaretten zal moeten betalen ! zeide Mabel, en zij glimlachte, maar het was een pijnlijk glimlachje, want zij kon het zich zelve volstrekt niet verklaren, maar sedert eenige oogenblikken had haar een gevoel van vrees en onzekerheid

bekropen, dat haar niet meer wilde verlaten.

Zij zeide plotseling :

— Ik ga mij persoonlijk overtuigen, of alles in orde is ! Voor ik het vergeet — wat gebeurt er met de juweelen ? Sluit U ze op in de brandkast ?

— Neen, ik wil ze hier niet langer hebben, dan volstrekt noodzakelijk is ! En ik zal ook Lady Buxton opbellen, die ze maar moet komen halen

— Maar die slaapt natuurlijk al !

— Dan heeft zij sterke zenuwen ? We zullen het probeeren !

De inspecteur greep de telefoon, na even in de gids gekeken te hebben, en begon te spreken :

— Hallo — met wie ? O pardon, Generaal, ik wist natuurlijk niet dat Lady Buxton zich al ter ruste had begeven — Ik heb U gelukkig goed nieuws te zeggen, de juweelen zijn onbeschadigd terug gevonden — u zult mij een groot genoegen doen, door U persoonlijk even te komen overtuigen, of 't de diadeem van Uw nicht en de paarden van Uw zuster zijn, ofschoon ik voor mij geen seconde twijfel — Ik verstond U niet goed — wel, als U dat noodig acht — natuurlijk, dat spreekt vanzelf ! Wel — dan zal ik kalm wachten tot U komt — haast is er niet bij, en ik verzeker U dat de kostbaarheden hier veilig zijn. — tot straks dan, generaal !

Hij legde het toestel neer, en Mabel vroeg dadelijk nieuwsgierig :

— Wat zeide hij ? Komt generaal Seymour hier ?

— Ja, maar er zal nog wel een half uur mee heengaan, op zijn minst. Hij zei, dat hij op het punt stond, zelf naar bed te gaan, en hij moet

zich weer heelemaal aankleeden. Hij wil met een van onze agenten meekomen, die daar dienst hebben in de buurt, wegens het late uur! En dat is een generaal!

— Ja, maar een heel ouwe! verdedigde de detective den voormaligen ijzervreter lachend. Vergeet ook niet dat het bijna drie uur in den nacht is!

— Kon hij zijn auto niet genomen hebben?

— Voor die tweehonderd meter? Dat zou wel een beetje overdreven zijn!

— Hij heeft nog meer zonderlings! Hij wilde mij absoluut een paar minuten onder vier oogen spreken! Ik kan mij volsteekt niet begrijpen, waarvoor dat noodig is! Goede hemel — de juweelen zullen toch niet valsch zijn?

De inspecteur had dit laatste zeer verschrikt uitgeroepen, alsof het zijn eigen bezit betrof, trok de vioolkist haastig naar zich toe, en nam er behoedzaam het parelsnoer uit, dat hij aandachtig bekeek.

— Heeft U er verstand van, Miss Armstong? vroeg hij na eenige oogenblikken mismoedig. Ik moet u zeggen dat ik geen parel van 1000 pond van een bazarprul kan onderscheiden!

— Nu, heel veel weet ik er ook niet van, maar ik zou toch wel zeggen, dat deze paarlen echt zijn! Het is toch ook niet denkbaar, dat een vrouw als Lady Buxton namaak zou dragen!

— En bovendien, riep de inspecteur, terwijl zijn trekken zich verhelderden, als zij valsch waren, zou zij er niet zooveel drukte om hebben gemaakt!

— Daarin vergist U zich deerlijk, chef! Dan natuurlijk eerst recht! riep Mabel uit. Stel je eens voor dat dat werd bekend, dat de dief verstand had van paarlen! En dat hebben bijna alle juweelendieven! Nu, ik ga eens naar mijn arrestant kijken!

De inspecteur bromde iets, sloot de kist, hield haar vlak naast zich, en begon met ander werk, nu en dan zijn schrijver raadplegend, snuffelend in rapporten, en telkens telefoneerend.

Het signalement van Armand Lafontaine was natuurlijk reeds lang tevoren, onmiddellijk na zijn aanhouding naar alle uithoeken van Europa geseind, en een paar uren na zijn komst, een kwartier nadat Raffles was ingesloten, kwamen al de eerste gunstige berichten binnen.

Het signalement klopte onder andere tot in de kleinste bijzonderheden met dat van een ijzonder handigen en sluwen juweelendief,

die het laatst in Brussel had geopereerd. En als „bijzondere kenmerken” werd opgegeven: „voormalig opera orkestlid — speelt uitstekend viool.”

Eigenlijk was reeds van dat eerste telegram af het lot van mijnheer Armand Lafontaine bezegeld, en zijn rol was voorloopig uitgespeeld.

Men zocht natuurlijk onmiddellijk naar Zwarte Anna, en een paar rechercheurs vonden haar in eendanshuis, toen zij vernam wat Lafontaine van haar opdracht gezegd had barstte zij in vloeken uit, maar bekende onmiddellijk. Inderdaad had zij Lafontaine, dien zij uitstekend kende, opgedragen, om in het verdachte huis aan de Victoria Street binnen te dringen, en te trachten, brieven en andere bezwarende dingen te vinden, die de schuld van Raffles onomstootelijk moesten vaststellen.

Zij zeide er echter niet bij, en dat had Lafontaine ook verzwegen, dat zij vurig hoopte, nog wel iets anders dan papieren te zullen ontdekken — kostbare dingen, diamanten, gouden ringen — een heele schat van Aladin, goed verstopt in een of andere geheime bergplaats!

Het was natuurlijk aansporing tot inbraak, en Zwarte Anna wandelde voor de zooveelste maal weer eens een politie bureaubinnen. Het was natuurlijk hetzelfde als dat, waar haar zaakgelastigde zat opgesloten.

Het tweetal werd geconfronteerd, alles klopte prachtig, en de inspecteur was zeer in zijn nopjes, dat dit onderdeel tenminste was afgedaan.

Zwarte Anna kreeg Raffles maar heel even te zien, en dat was op het oogenblik, dat zij in een cel werd opgesloten, ongeveer tien nummers verder dan die van Raffles.

Haar gevoelens waren dus tweeledig. Zij had Raffles herkend, en haar duivelsche wraakzucht was dus voldaan — maar aan den anderen kant was zij alles behalve vriendelijk gezind jegens Mabel, aan wie zij die vette kluit in handen had gespeeld, en die haar, naar zij meende, al heel slecht beloonde door deze opsluiting.

Mabel echter trok er zich al heel weinig van aan, en begaf zich weer naar de kamer van den inspecteur —

— In orde? vroeg deze onmiddellijk.

— Voorzoover ik kan nagaan, moet het hem volkomen onmogelijk zijn, te ontsnappen! Zijn kleeren zijn met de grootste zorgvuldigheid doorzocht, en ook zijn schoenen zooals U gezegd had. Natuurlijk was hij iets van plan

van nacht, want de agenten hebben een heele collectie van de fijnste, stalen loopers gevonden en in de voering van zijn vest zat een klein vijltje. in een extra zakje achter in zijn rok vonden ze een metaalzaagje! Dat is hem natuurlijk alles afgenomen. Hij geeft geen tandenstoker gehouden, geen zakkam, letterlijk niets! en toch — — —

— Komaan, U ziet spoken, -Miss Armstrong! zeide de inspecteur lachend. Staat de agent voor de deur?

— Hij staat er voor, met zijn gezicht naar de traliedeuren en de cel is helder verlicht.

— Dan zou ik nu maar rustig naar de wachtzaal gaan, en een beetje slapen! Het loopt naar drie uur! Ik zie eigenlijk niet in, waarom U niet naar huis zou kunnen gaan.

— Dat denk ik aanstonds ook te doen, chef. Ik ben nu werkelijk een beetje moe. Maar ik wil nog wachten tot er antwoord is op de telegrammen naar Rome en Madrid, waar Raffles het laatst een grooten slag moet hebben geslagen, tenminste een die bekend is geworden! Is de generaal er al geweest?

— Neen, maar ik verwacht hem nu ieder oogenblik.

— Dan ga ik nu slapen, en U kunt rustig even met hem spreken.

Inderdaad was het meisje zeer vermoeid, en dat was geen wonder, na de opwinding van de laatste dagen.

Zij kon ongeveer vijf minuten weg zijn toen er een agent binnen kwam met een kaartje, dat hij den inspecteur bracht. Deze wierp er een blik op, en zeide kortaf:

— Laat den generaal maar binnen komen!

De agent hield de deur open, en graaf Eric Seymour trad binnen, gekleed in een vrij ouderwetsche, zwarte jas, die hem tot op de knieën hing, met een slappen hoed op, en blijkbaar nog steeds opgewonden.

Hij keek den inspecteur van onder zijn borstelige wenkbrauwen toornig aan, en gromde, aan zijn zware snor trekkend:

— Was het volstrekt noodig, mijnheer mij bij nacht en ontijd hier te laten komen?

— Maar generaal, als de gestolen juweelen toch gevonden waren!

— Had men die dan niet aan mijn zuster kunnen terug brengen?

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is de gewoonte niet!

— Ook niet tegenover een bevelvoerder,

die in Vlaanderen zijn eereteekenen heeft behaald? bulderde Graaf Seymour.

— Het spijt mij — maar wij mogen geen uitzonderingen maken! zeide de inspecteur in zijn wiek geschoten. Ik dacht dat het U aangenaam zou hebben getroffen, dat de juweelen zoo spoedig zijn teruggevonden!

— In ieder geval zijn ze niet van mij, maar van mijn zuster! bromde graaf Seymour. Waar is de rommel?

De inspecteur sloeg den deksel van de oude vioolkist open, en wees onder het pakje waar de juweelen glinsterden en glansden.

— Hebben jullie den kerel die ze gestolen heeft?

— Hij zit achter slot en grendel, generaal!

— Zoo dat valt mij mee. Ik heb het nooit voorzien op die muziekerels; in de meeste gevallen niet veel zaaks. Doe den boel in een papiertje, wat ik U verzoeken mag.

— Een oogenblikje, generaal! Jenkins, een formulier!

De geschrijver nam een gedrukt formulier uit een vak, en begon het in te vullen.

— Wat is dat voor malligheid? bromde graaf Seymour.

— Wel, generaal, zeide de inspecteur, ondanks zich zelf glimlachend, het is volstrekt geen malligheid, maar een voorschrift! U zult wel zoo goed zijn, dit reçu te onderteekenen, waarin U bevestigt, dat wij U een parelsnoer en een diamanten hoofdsieraad — volgt de beschrijving daarvan — hebben terhand gesteld!

— Voor mijn part! zeide de oude heer norsch.

Hij stak het papier waarin de schrijver de juweelen gewikkeld had in zijn zak, alsof het waardelooze steenen waren, nam de pen in zijn hand, die een weinig trilde, en bukte zich voorover, om zijn handteekening onder het reçu te zetten.

Op dat oogenblik ging de gangdeur open, en Mabel trad binnen.

Zij keek een oogenblik naar de bukkende figuur, deed de deur dicht, en kwam toen met zachten tred aanloopen.

Juist had de generaal zijn handteekening gezet, richtte zich op, en keek om.

Hij keek in het strakke gelaat van de detective, en toen hij zijn blik ongeveer een voet liet zakken, viel die op den glimmenden loop van een revolver, die op zijn maagkuiltje was gericht, en een rustige stem zei:

— Steek je handen op!

— Jenkins, bel jij even!

De schrijver, even wit als het papier dat hij gebruikte, drukte opeen knop onder het bereik van zijn hand.

— Wat beteekent dat in 's hemelsnaam? stotterde de inspecteur, die zijn oogen niet scheen te gelooven.

— Het beteekent alleen maar, dat deze man generaal Seymour niet is! antwoorde Mabel bedaard, zonder haar revolver ook maar een milimeter te laten zakken. Toen hij in gebukte houding stond te schrijven zag ik heel duidelijk een streepje van zijn donkerblond haar onder het wit van zijn pruik!

— Ik draag ze anders veel beter! Dit was maar behulp! zoo verontschuldigde de gewaande generaal zich met een glimlach. Het was heel dom van mij, maar het ging niet anders.

— Wel voor den duivel! barstte de inspecteur uit. Dat had maar heel weinig gescheeld! Wie ben jij kerel — En hoe was het mogelijk dat je me straks antwoordde?

— Het is eigenlijk een geheimpje mijnheer de inspecteur, maar ik was in het huis van Lady Buxton, omdat ik wel zoo'n boodschap verwantte, en ik ben zoo vrij geweest, ze te beantwoorden! Het was een beetje gewaagd, maar iedereen sliep! Men trekt zich daar schijnbaar niet zoo heel veel aan van een diamanten-roof!

— Dan ben jij natuurlijk Armadale! zeide Mabel zacht. Nu, ik ben blij, dat ik nog even ben binnen gekomen! Maar waar zitten onze agenten?

— Hier ben ik al miss! klonk een stem achter haar, en een agent van geweldigen lichaamsbouw trad het vertrek binnen, op den voet gevolgd door iemand, die men nog niet kon onderscheiden, want hij ging bijna geheel schuil achter het reusachtige lichaam van den agent.

Mabel keek hem een beetje verbaasd aan, en zei:

— Jij hoort toch niet thuis op dit bureau?

— Neen, miss, ik ben met den generaal meegekomen! verzekerde de reus. Waarom staat hij daar zoo gek met zijn handen in de hoogte? Geeft U dat ding maar hier, want het is gevaarlijk! Het mocht eens afgaan!

Voor Mabel er ook maar het minste besef van had, wat er eigenlijk gebeurde, had de agent een reusachtige hand om haar pols gelegd, en haar het schietwapen afgenomen.

De inspecteur tastte zelf naar een wapen, maar op dat oogenblik trad de man terzijde,

die achter den reus was binnen gekomen.

Het was John Raffles.

En hij was gewapend met een uitstekende revolver, die hij onmiddellijk op den inspecteur richtte met de woorden:

— Ik zal U moeten verzoeken om geen enkele beweging te maken, mijnheer. En laat, wat ik U bidden mag, dat krankzinnig gehamer op dien schelknop na, mijnheer Jenkins, want het heeft geen nut — de scheldraad is doorgeknipt. Als u hameren wilt, neem dan Uw neus als aambeeld.

Dit geheele voorval had ternauwernood eenige seconden geduurd.

Brand, die langen tijd zoo voortreffelijk de generaalsrol had gespeeld, wipte vlug als een windhond over het bureau, ontnam den inspecteur zijn browning, en bond hem met weergalooze snelheid op zijn stoel vast, waarop hij hem een prop in den mond duwde.

De schrijver onderging hetzelfde lot, en de arme kerel dacht zelfs niet aan tegenweer.

Toen pas liet Raffles zijn wapen zakken, en zei met groote hoffelijkheid tot de doodsbleeke Mabel:

— Gij ziet wel, Miss, dat men den dag nooit moet prijzen voor den avond! Over den agent voor de cel behoeft U zich niet bevreesd te maken, want mijn groote vriend hier heeft heusch niet al te hard geslagen. Met een paar weken volkomen rust zal hij er wel weer bovenop komen. En over een maand kan hij wellicht weer dienst doen. Het ging helaas niet anders. Deed hij het niet keurig! Het ging zoo snel en zacht, dat niemand iets heeft gehoord! maar nu dringt de tijd een beetje! Ik denk er niet aan, U te binden of te knevelen, want dat zou heel onhoffelijk zijn. Maar ik zal U wel moeten verzoeken, dit donkere zijvertrekje in te gaan. Wij zullen de deur dan sluiten, en ik hoop ver weg te zijn, als die slaapkoppen hier eindelijk begrijpen wat er gaande is! Adieu, Miss Mabel — en aanvaard mijn oprechte verontschuldigingen — ik breng nu eenmaal graag ten uitvoer wat ik mij voorneem!

Eenige tellen later had het drietal het politiebureau langs een zijdeur verlaten, terwijl vier, vijf agenten uit de wachtzaal kwamen toestormen, op het leven dat Mabel maakte met haar stem en met haar roffelende vuisten op de gesloten tusschendeur.

Dit is stellig een der brutaalste juweelen-diefstallen geweest, die op het zondenregister

van John Raffles voorkomen — maar men zal vruchteloos naar een verslag er van zoeken, in de Londensche bladen, want de politie heeft de zaak zooveel mogelijk in de doofpot gestopt— hetgeen intusschen maar tenhalve gelukt is.

Het eerste wat de arme Mabel zeide, toen zij weer tegenover den bevrijden inspecteur stond, die bijna stikte van woede, was :

— Ik condoleer U van harte, inspecteur — en mijn geliefkoosd sigarettenmerk is Dubec !

De volgende aflevering bevat :

Joseph Bonati, in juweelen.

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Molven, enz.

Om de 14 dagen zal elkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK-EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885